

HALKIN KURTULUŞU

24 Temmuz 1978
400 KURUŞ
119

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

16 haziran 1970

16 eylül 1976

20 temmuz 1978

İşçi sınıfı imzalanan ihanet anlaşmasını tanımayacaktır

... ve işçi ücretleri donduruldu

- Bu anlaşmayla CHP reformistleri IMF'nin dayattığı koşullardan sonuncusunu da uygulama yoluna girdiler
- Böyle bir anlaşmayla egemen sınıflar işyeri ve işkolu düzeyindeki toplusözleşmeleri ortadan kaldırmayı, sendikaların işlerliğini dernekler düzeyine indirmeyi ve grev hakkını ortadan kaldırmayı hedefliyor
- 15-16 Haziranların, DGM direnişlerinin yaratıcısı Türkiye işçi sınıfı, bu kölelik anlaşmasını yırtıp bir kenara atacaktır

YAZISI 4. SAYFADA

CHP Hükümeti IMF'nin dayattığı koşulların sonuncusunu da uyguladı

IMF heyeti iki ay önce Türkiye'ye geldiğinde verilecek krediler karşısında hükümete ekonomik tedbirleri de dayatmıştı. KİT ürünlerine zam, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulması, faiz oranlarının düşürülmesi, devalüasyon ve işçi ücretlerinin dondurulması bu tedbirlerin bazılarıydı.

CHP iktidarı işçi ücretlerinin dondurulması hariç IMF'nin direktiflerini harfiyen yerine getirmişti. Ecevit, işçi sınıfının direnişinden ve böyle bir tedbir sonucu yükselecek olan mücadelesinden çekinmiş ve uzun süre işçi ücretlerinin dondurulması yönünde herhangi bir adım atamamıştı.

Ecevit şimdi Türk-İş yöneticileri ile birlikte "Toplumsal Anlaşma" yaftası altında işçi ücretlerinin dondurulması yolunda hamlesini yapmış ve hatta meseleyi noktalamış bulunuyor. Ücretlerin dondurulma girişiminin, IMF heyetinin ülkemizde bulunduğu sırada yapılmış olması ilginçtir. Ecevit bir yandan ücret dondurma işlemini kökten halletme düşüncesiyle hareket ederken, öte yandan IMF heyeti önünde, bu emperyalist çetenin hoşuna gidecek iyi bir gösteri yapmış olmaktadır.

Kamuoyundan gizli olarak yapılan IMF anlaşmasını denetlemeye gelen IMF heyeti işçi ücretlerinin dondurulması şartıyla ikinci dilim krediyi böylece Türk hükümetine verecektir. 50 milyon dolar tutan bu kredi diliminin alınması için komprador patronların da uzun süredir Ecevit iktidarına baskı yaptığı bilinmekteydi.

İşte ücretlerin IMF heyetinin ülkemizde olduğu bir sırada dondurulmasının başlıca nedenleri bunlardır. Ecevit iktidarı böylece, IMF'nin dayattığı şartların hemen hemen en önemlilerini yerine getirmiş olmaktadır.

Ecevit, emperyalizmin dayattığı her türlü kölelik zincirini Türkiye halkının sırtına vurmaktadır. "Halkçı" sözünü ağzından düşürmeyenler altı aylık iktidarları süresince halkın yararına tek bir adım dahi atmamışlar, emperyalizmin ve büyük patronların bir dediğini iki etmemişlerdir.

HALKIN KURTULUŞU

Bu anlaşma kağıt üzerinde kalacaktır

Ecevit'in geçmişteki konuşmalarını unutmayanlar, O'nun sık sık İskandinavya ülkelerine övgüler dizdiğini, bu ülkelerdeki 'çalışma düzeni'ne hayranlığını belirttiğini anımsayacaklardır. Hatta Bülent Ecevit, İskandinavya ülkelerine yaptığı gezilerde hayranlık duyduğu bu 'çalışma barışı'nı yakından gözleme fırsatı da bulmuştur.

Hatta Ecevit, Batı Almanya'ya yaptığı gezilerden sonra verdiği demeçlerde de, bu ülkedeki 'çalışma barışı'nı ve toplusözleşme düzenini beğendiğini belirtmekten geri kalmamış, 'Alman iş adamları ile ve hükümet temsilcileri ile yararlı görüşmeler' yaptığını açıklamıştır.

Geçtiğimiz hafta içinde Ecevit ile Halil Tunç'un ortaklaşa imzaladıkları ve Bakanlar Kurulu'nun onayladığı ihanet ve kölelik anlaşması açıklanınca Ecevit'in İskandinavya ülkelerindeki ve Batı Almanya'daki 'çalışma barışı'nın ve toplusözleşmeler düzeninin neden hayranı olduğu daha iyi anlaşıldı.

Çünkü açıklanan ve Bakanlar Kurulu tarafından da onaylanan bu ihanet anlaşması gereğince, egemen sınıflar, CHP reformistleri ve Türk-İş'in faşist sendika ağaları, tıpkı İskandinavya ülkelerinde ve Batı Almanya'da olduğu gibi işçi sınıfının kazanılmış temel birçok hakkını gasbetmeye ve işçi sınıfını daha büyük bir açlığa ve sefalete mahkum etmeye hazırlanmaktadır.

Bu anlaşma gereğince, tıpkı İskandinavya ülkelerinde ve Batı Almanya'da olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfının -önce KİT'lerde çalışan işçilerden başlamak üzere- ücretleri dondurulmakta, ücret artışları sınırlandırılmaktı, birçok siyasi ve demokratik mevzi bir çırpıda işçi sınıfının elinden alınmaktadır.

Buna göre işyeri ve işkolu düzeyinde yapılan toplusözleşmeler tarihe karışmakta, bunun yerine tek tip ve grup sözleşmeleri getirilmektedir. Patronlar, hükümet temsilcileri ve sendika ağaları üst düzeyde ve kapalı kapılar arkasında toplusözleşme görüşmelerini tamamlayacaklar ve işçiler de 'barış içinde' varılan bu anlaşmayı aynen benimseyeceklerdir. Benimsemeyenler de fabrikanın kapısının önüne konacaktır.

Artık bu anlaşma hükümlerinin uygulanmasından sonra sendikacılarımıza düşen görev, sendika levhalarını indirerek onun yerine bir dernek levhası asmak olacaktır.

İşçilerin grev hakkı ise böylece kesin olarak ortadan kaldırılmaktadır. Sendika ağalarına rağmen ortaya çıkacak grev ve direnişler ise egemen sınıflar, reformistler ve sendika ağaları tarafından yasa dışı ilan edilecek, 'vahşi grev' olarak nitelendirilecek

Dev.Sa.7.Sü.7'de

«Toplumsal Fedakarlığın» Anlamı

KOMPRADOR BURJUVAZİYE TEŞVİK TEDBİRLERİ İŞÇİ SINIFINA ZULÜM TEDBİRLERİ

Ecevit ile Halil Tunç ihanet anlaşmasını açıkladılar. Bu anlaşmada işçiler ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durumda "fedakarlık" yapmaya çağırılıyorlar. Bu çağrı, aylardır Ecevit'in ve Tunç gibi sendika ağalarının aylardır yaptıkları "fedakarlık" çağrılarının devamıdır.

Ecevit hükümeti komprador burjuvazinin isteklerini bir bir yerine getirdi. İhracatta vergi iadesi oranı % 10 artışla, % 35'e çıkarıldı. Toptan ve perakende mal satan burjuvazinin kâr oranları bir kat artırıldı. CHP yönetimi bunları yaparken egemen sınıflardan "fedakarlık" istemedi. Tersine, hükümetin ilk günlerinde yayınlanan kararnameleri dahi geri alıp egemen sınıflarla tamamen uzlaştı. Aradaki farkı halka ödetmek için de yeni vergi yasasını hazırladı. Kısacası, egemen sınıfların kârlarına yeni kârlar katıldı.

CHP hükümeti faturayı halka kesti. Ecevit-Tunç anlaşması ücretleri donduruyor. Milyarlarca lira vergi iadesinin kaynağı işte işçilerin ekmeğidir. Köylülerin tütün, buğday gibi ürünlerinin taban fiyatı özellikle düşük tutuldu. Hükümetin bakanları, köylülere de hazinede para kalmadığı için "fedakarlık" çağrısı yaptılar. CHP hükümeti, toprak ve özgürlük isteyen yoksul köylülere de jandarma dipçiğinden başka şey vermedi. Memurlar, öğretmenler, küçük esnaf ve milyonlarca emekçiye düşen pay da aşağı yukarı bir kat artan fiyatlar oldu.

CHP hükümetinin görevi, sömürü ve zulüm düzenini sürdürmektir. Ücretlerin dondurulması, soygun ve talanın, halk düşmanı siyasetin parçasıdır. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların pembe hayalidir. Ecevit; vergi iadesinde kâr oranlarındaki artış gibi hediyelerle egemen sınıflara ziyafet çekiyor. Ziyafetin hesabı, işçi sınıfı ve emekçilere ödettiriliyor. Sahte halkçı sözlükte bunun adı "fedakarlık" oluyor. Ecevit ve bakanları, soyguncu kompradorlara yeni kârlar sağlamak için güvence veriyor ve sözlerini tutuyorlar. İşçilere, köylülere, emekçi halka ise bol bol nasihatten sonra "fedakarlık" çağrısı yapıyorlar.

Reformist hükümetin ücretleri dondurması, devletin sömürücü ve zalim sınıflar elinde ve halka karşı bir araç olduğunu bir daha vurgulamıştır. Hükümet değişikliği, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin sınıf yapısında bir değişiklik yapmadı. Halkın direnişi karşısında Demirellerin, Türkeşlerin yapamadığını CHP hükümeti dayatmaya çalışıyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları daha da semiriyor. Emekçi halk, açlığıyla yetinmeye zorlanıyor.

İşçi sınıfı, sömürücüler hesabına kuru ekmeğinin daha da azalmasına izin vermeyecektir. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının pastasının büyümesi için işçiler, ellerinde kalan birkaç dilim ekmeği Ecevit'in "fedakarlık" çağrısına bırakmayacaklardır.

7 emperyalist devlet başkanı Ekonomik Zirve'de toplandı

Emperyalist blok içindeki 7 Batılı emperyalist devlet başkanı Almanya'da toplandı. Ekonomik Zirve Toplantısı adındaki bu toplantıda, başta Amerika olmak üzere emperyalistler, buhranı halklara yıkmak için yeni planlar yaptılar.

Bu toplantıda emperyalistler işsizlik ve enflasyon gibi kapitalizmin doğal sonuçlarına karşı sözde tedbirler aradılar. Zirve sonunda alınan kararların bir temenniden öte gitmemesi, emperyalizmin buhranlardan kurtulmasının olanaksızlığını bir daha vurguladı.

Diğer yandan Batılı emperyalistler arasındaki çelişki, özellikle büyük patron ABD ile diğerleri arasında görüldü. Buna rağmen Amerikan emperyalizmi, isteklerini büyük ölçüde kabul ettirdi. Japon mallarına karşı gümrük sınırını artırdı, ithalatı kesti.

Bu toplantı, 7 emperyalist devletin içinden çıkamayacakları çelişkilerin tekrarlandığı ve buhranın halklara yüklenmesi için yeni tedbirlerin tezgahlandığı bir toplantıdan öte gitmedi. Kapitalist ve revizyonist dünyanın buhranının geçici bir olgu olmadığı bizzat emperyalist devlet başkanları tarafından açığa vuruldu.

Cenevrede sözde silahsızlanma görüşmeleri

İki süper devletin halklara karşı pazarlıkları sürüyor

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, Cenevre'de stratejik silahların sözde sınırlandırılmasıyla ilgili görüşmelerin yeni bir oturumunu yaptılar. 1975 yılından bu yana iki süper devletin temsilcileri SALT görüşmelerini sürdürüyorlar. Onlar, halkların uyanıklığını körelt-

Dev.sa.7.sü.4'de

«Üç Dünyacı» revizyonistlerin Tito önünde diz çöküşleri

- "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" VE TİTO REVİZYONİZMİ
- ÇKP'NİN Y"K"B'NİN KONGRESİNE GÖNDERDİĞİ MESAJIN İLGİNÇ YANI
- YUGOSLAVYA'DA MİLLİ MESELE VE ÇİNLİ REVİZYONİSTLER
- ÇİNLİ REVİZYONİSTLER TİTO'YU AKLAMAK İÇİN MAO ZEDUNG'U TAHRİF EDİYORLAR
- KURU GÜRÜLTÜ GERÇEKLERİ DEĞİŞTİREMEZ
- DEVRİMCİ PROLETARYA HAREKETİ KOMÜNİZM DAVASININ TAKİPÇİSİDİR

YAZISI 5. SAYFADA

Marksizm-Leninizmi terkedenlerin varacağı yer: Büyük devlet politikası ve emperyalistlerle ittifak

- MARKSİST-LENİNİST PARTİLER "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"Nİ YERE VURUYORLAR
- AYDINLIK REVİZYONİSTLERİNİN YERİ TARİHİN ÇÖPLÜĞÜDÜR

YAZISI 3. SAYFADA

FINDIK SÖMÜRÜSÜNE SON!

- FINDIK TABAN FİYATLARI AÇIKLANMALIDIR
- FINDIK ÜRETİCİSİ KÖYLÜLÜK, BASKI VE SÖMÜRÜYE HİÇ BİR ZAMAN BOYUN EĞMEDİ
- FINDIK ÜRETİCİLERİ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜ VE BASKIYA SON

YAZISI 6. SAYFADA

On milyonlarca emekçi sınıf mücadelesi barikatlarında döğüşüyor

Dünyanın dört bir yanında proletarya ve emekçi kitleleri,burjuvaziye karşı mücadelesi yoğunlaşmaktadır. Özellikle tekelci burjuvazinin derin buhran içine düştüğü günümüzde sınıf mücadelesi gittikçe büyük boyutlar kazanmaktadır. İşsizlik ve fiyat artışları,sömürünün yoğunlaşması karşısında milyonlarca işçi burjuvaziye karşı kıyasıya mücadeleye atılıyor.

Bu mücadelenin bir özelliği, tekelci devlet cihazının giderek faşistleştirilmesi ve şiddet karşısında geniş yığınların artan sayıda protestolara, gösterilere, direniş ve grevlere katılmasıdır.Yalnızca 1974-1976 yılları arasında ABD'de,Avrupa'da ve Japonya'da 21 milyon 500 bin işçinin katıldığı 25 bin grev yapıldı. Başlıca kapitalist ülkelerde

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Sömürüsüz bir dünya için onmilyonlarca emekçi sınıf mücadelesi barikatlarında

Marks ve Lenin'in kapitalist sistemin yol arkadaşları olarak ekonomik bunalımlar üzerine teorileri güncelliğini koruyor

Tiran Radyosu -2 Nisan 1978

Karl Marks'ın muazzam eseri "Kapital"de ekonomik bunalımların (buhranların) kapitalizmin bütün gelişim aşamalarında, onun sürekli yol arkadaşları olduğunu kanıtlamasının üzerinden bir yüzyıl geçti. Marks, bu kaçınılmaz bunalımların nedenlerinin kapitalist üretim ilişkilerinde, özellikle kapitalist toplumun temel çelişkisinde, yani üretimin toplumsal niteliği ile kapitalist özel mülkiyet arasındaki çelişkide yattığını kanıtladı. Sayısız ekonomik bunalımlar yaşayan kapitalizmin gelişim tarihi, eskiden olduğu gibi bugün de güncelliğini koruyan bu sonuçların doğruluğunu ve geçerliliğini kanıtladı ve her geçen gün kanıtlamaktadır. Kapitalist ve revizyonist ülkelerdeki bunalım sömürü ve baskı düzeninin bir varoluş biçimidir. Lenin, kapitalizmin çeşitli bunalım ve diğer yıkımlar olmadan gelişemeyeceğini yazıyor. Bu bunalımlar dönemden döneme daha sıklaşıyor. II. Dünya Savaşından sonra, devrevi ekonomik bunalımlarla kapitalist sistem sarsıldı. Fakat, 1870'lerde önemli kapitalist ülkelerde, kapitalist ekonomide devrevi bunalım arasındaki dönemlerde üretimin belli bir yükselişi, aynı biçimde işsizler sayısında nispi bir azalma görülüyordu.

Kapitalist ekonominin gelişim devrelerinde ortaya çıkan bazı değişikliklerin dış görünümünden hareketle, burjuva ve revizyonist ideologlar, bunalımsız gelişen "yeni kapitalizm" üzerine birçok teoriyi hızla yaygınlaştırdılar. Kapitalist ülkelerdeki modern revizyonistler , proletaryayı ve diğer emekçi kitleleri devrim yolundan vazgeçirmek amacı ile "bugünkü kapitalizmin değişen niteliği"ni kanıtlamak için çaba sarfediyorlar. Aynı şekilde revizyonistlerin iktidarda olduğu ülkelerde de, bu sorun üzerinde büyük spekülasyonlar başladı. "Kapitalizmin gelişiminde yeni tarihi bir dönem"den bahsedilerek bu tür teoriler aracılığı ile, anti-Marksist bir tez olan kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçişin mümkün olacağını kanıtlamaya çalışıyorlar.

Bugün burjuva-revizyonist savunucuların teorilerinin propagandalarını en yüksek noktaya ulaştırdıkları bir sırada, kapitalist dünya, öldürücü bir ekonomik bunalım içinde bulunuyor. 1973 yılı sonunda başlayan ve halen süren bugünkü bunalım, genişliği ve derinliği açısından en şiddetli olanıdır. O, bütün emperyalistler arası çelişkilerin özellikle de iki süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki çelişkinin keskinleştiği koşullarda gelişiyor. Ortalama olarak bir veya iki yıl süren savaş sonrası dönemindeki bunalımlarla şimdiki bunalım arasındaki fark, bu bunalımın dört yılı aşan bir zamandır sürmesidir. Bazı özellikleri göz önünde bulundurulduğunda 1929-1937 bunalımını dahi aştığı görülür. Bunun nedeni ekonomik bunalımın, enerji ve hammadde bunalımı,mali bunalım ve para bunalımıyla birbirine bağlı oluşundandır.

AEP, bu bunalımın her türlü görünümünü, temelden ve her yönüyle tahlil etti ve bu tahlilden onun kapitalist-revizyonist dünyanın bütün alanlarını kapsayan genel bir bunalım olduğu sonucunu çıkardı. AEP 7. Parti Kongresinde Enver Hoca yoldaş bu konuya ilişkin şunları söyledi: "İkinci Dünya Savaşından sonraki dönemde, ekonomik bunalımlar birbirini izlediler. Şimdiki bunalım, sadece gelişmiş ülkeleri değil, az gelişmiş ülkeleri de etkileyen en büyük bunalımdır. O, ekonomik bir bunalım, fakat aynı anda da siyasi, ideolojik, askeri ve kültürel alanda burjuva-revizyonist sistemin alt ve üstyapısını etkileyen bir bunalımdır."

Kapitalist dünya ekonomisi şimdi, İkinci Dünya Savaşının sona erişinden sonraki en zor dönemini yaşıyor. Gün geçmiyorki, kapitalist dünyada ve revizyonistlerin iktidarda olduğu ülkelerde, ekonomik ve mali bunalımdan söz edilmesin, veya buna ilişkin haberler yaygınlaşmasın. Bütün önemli kapitalist ülkelerde sanayi üretimi düzeyi düştü ve düşmeye devam etmektedir. Sanayi ve ticari işletmeler peşi sıra iflasa sürükleniyorlar. Enflasyon,tüketim mallarının pahalılaşması ve geçim masraflarının yükselmesi bir-

De.sa.7.sü.3'de

Hiç bir revizyonist teori sınıf mücadelesini durduramayacaktır

2

Proletaryanın sınıf mücadelesinin gittikçe güçlenen darbeleri karşısında, tekelci burjuvazi,emekçilere boyun eğdirmek ve onu devrimci mücadeleden saptırmak için bir yandan açıkça şiddete başvuruyor.Diğer yandan sahtekarca vaat ve oyalamalar yolunu tutuyor.Burjuvazinin bu zor durumunda, sendika ağaları ve her renkten revizyonist onun yardımına koşmaktadır.

İktidarda bulunan sosyal-demokrat partilerin yanı sıra İspanya'da Karillo, İtalya'da Berlinguer,Fransa'da Marşe gibi "Avrupa komünistleri", sınıf teslimiyetçi bayrağıyla kendi tekelci burjuvazisine kollarını açıyorlar. Bunlar, burjuvaziyi kurtulmak için "toplumsal barış" isteyen tekelcilerin korosuna katılıyorlar. İşçi sınıfının her türlü eylemini durdurmak için, sendika patronları aracılığıyla bütün grev ve direnişlere saldırıyor, bunları yasa dışı ilan ediyorlar. Bütün bu revizyonist ve reformistler, işçi sınıfını "fedakarlık yapmaya" çağırıyorlar.

"Üç Dünya Teorisi"ni savunanlar da bu karşı-devrimci koroya ses veriyorlar. Onlara göre, Avrupa tekelci burjuvazisi dünya devriminin yedek gücüdür, ulusal kurtuluş savaşlarının müttefikidir. Proletarya ücretlerin dondurulması ve fiyat artışları karşısında mücadeleyi bırakmalı ve sözde milli ekonomiyi korumak için kendi burjuvasini desteklemelidir. Nitekim kendi burjuvazisinin güvenilir destekçisi olan Portekiz "Üç Dünya"cıları (Portekiz KP-ML) turizm alanındaki geniş grev dalgasını kırmaya çalışırken "milli ekonomiyi güçlendirmek" safsatasıyla ortaya atılmışlardır.

Bütün bu revizyonistlerin amacı, devrimi gözardı etmek tekelci burjuvazinin diktatörlüğünü parçalamak için verilen mücadeleyi engellemektir. Ancak milyonlarca işçinin güçlü mücadelesi şunu bir daha vurguluyor: Proletaryanın baskı ve sömürüye karşı mücadelesi ne şiddet ve demagoji ile, ne de açıkça silahları bırakmayı öğütleyen burjuvazinin uşakları tarafından engellenemez.

Marksist-Leninist partiler: Proletaryanın çıkarlarının gerçek savunucuları

Kapitalist,revizyonist ülkelerde siyasi, ekonomik, kültürel vb. alanlarda buhran yoğunlaşmaktadır. Proletaryanın sınıf mücadelesi yükselmekte, tekelci burjuvazinin saldırıları karşısında Marksist-Leninist partilerin önderliği de pekişmektedir.

Modern revizyonizmin ihanetinden sonra emperyalist ülkelerdeki birçok parti burjuvazinin ajanı haline geldi. Günümüzde ise, Sovyet sosyal-emperyalizminin ya da kendi tekelci burjuvazisinin kuyruğuna takılmış bulunan revizyonist partilerin yeni yandaşı "Üç Dünya Teorisi"nin savunucusu oportünist partilerdir.Amerika'da, Avrupa'da, Japonya'da objektif şartlar devrim için gittikçe olgunlaşıyor. İşte böyle bir durumda tekelci burjuvazi ve bütün gericiler gerçek Marksist -Leninist partilerin varlığı ve önderliğine bin bir silahla saldırıyorlar. Burjuvazi, bugün her zamandan daha fazla devrimden ve proletaryanın öncüsü gerçek Marksist-Leninist partilerden korkmaktadır. Çünkü bugün Avrupa'da ve diğer yerlerde kitleleri, kapitalist baskı ve sömürüye kesinlikle son verecek biçimde hazırlayan tek güç Marksist-Leninist partilerdir. Bu partiler, buhran şartlarında tekelci burjuvazinin saldırılarına kararlılıkla göğüs geren,kitleleri örgütlemekte ve bu mücadeleleri proleter devrimi amacına yönlendirmektedirler.

Avrupa'da İspanya KP/ML, Portekiz KP(R), Almanya KP/ML, Britanya KP/ML, İtalya KP/ML,Amerika'da Amerika KP/ML (Örgütlenme Komitesi), Kanada KP/ML, Japonya'da Japonya Sol Komünist Partisi, Yeni Zelanda'da Yeni Zelanda KP ve diğer Marksist-Leninist örgütler, kendi ülkelerinde emekçi kitlelerin mücadelelerine başarıyla önderlik etmektedirler. Bugün Avrupa ve diğer yerlerde her türden revizyonistin yere fırlattığı devrimin kızıl bayrağını yeniden yükselten bu partilerdir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri, kapitalist sömürü ve baskıya karşı, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı, tekelci burjuvazi ve revizyonizme karşı kesin ve kararlı mücadele içinde eğiten partiler bunlardır.

İspanya Komünist Partisi/ML, İspanya proletaryasının son zamanlardaki bütün önemli grevlerine katıldı.Navarro şehrindeki 40 bin inşaat işçisinin grevini yürüttü. Asturias'taki grevleri, Kadiz'deki balıkçıların direnişinin öncülüğünü yaptı. Parti, kendisini eylem içinde geliştirip çelikleştirmektedir.

Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş) birçok anti-faşist gösterinin önderliğini yaptı. 25 Nisan anti-faşist gösterisinde, Madeira mücadele gününde, Estremadura çelik fabrikası grevinde, öğrenci hareketlerinde yer aldı.

Almanya KP/ML, bu yıl bütün Almanya'yı saran grevlerde faal rol oynadı, Matbaa işçilerinin, liman işçilerinin, metal işçilerinin grevlerinde parti tarafından yönlendirilen Devrimci Sendikal Muhalefet (RGO) çok sayıda yeni taraftar kazandı. Sınıf mücadelesi barikatlarında doğru siyaseti eyleme geçiren parti, kitlelerle bağını geliştirdi. Fabrika temsilcileri seçimlerinde KPD/ML'nin desteklediği devrimci listeler geniş destek sağladılar.

Bütün Marksist - Leninist partiler,proletaryaya burjuvaziyle işbirliğini öğütleyen modern revizyonist,"Avrupa komünizmi", "Üç Dünya" türünden bütün oportünist ve komünizm düşmanı akımlar karşısında proletarya ve emekçi kitlelerin çıkarlarının, devrim davasının tek ve gerçek savunucularıdır.Artan terör karşısında Batı Avrupa'nın beş Marksist-Leninist partisinin ortak bildirisinde şunlar belirtilmektedir:

"Bizim partilerimiz, burjuvazinin gerici ve faşist zorbalığına, kitlelerin devrimci şiddeti ile cevap verme gerekliliğini belirtmektedir. Gericiliğe ve faşizme karşı mücadelede önderlik ederek partilerimiz, kapitalizmin, her şeyden önce mali sermayenin faşizmin kaynağı olduğu ve bunun sonucu olarak faşizmin ve sosyal-faşizmin ancak kapitalizmi devirerek ebediyen ortadan kaldırılacağı bilincini kitlelerde yaratmak için yorulma bilmeden çalışmaktadırlar."

Şu ya da bu emperyalizmle uzlaşmayı ve kendi tekelci burjuvazisine teslim olmayı öğütleyen her türden oportünist karşısında Marksist - Leninist partiler, bugün Avrupa'da ve diğer yerlerde proletaryanın ve devrimin gerçek savunucularıdırlar.

İŞSİZLİK HAYAT PAHALILIĞI İFLASLAR

Buhran, kapitalizmin sadık yol arkadaşıdır

Kapitalist ve revizyonist ülkeleri kapsamış olan genel buhran,(bunalım) derinleşmektedir. Bu ülkelerde proletaryanın ve diğer emekçi kitlelerin ekonomik durumu daha da kötüleşmektedir. Buhranın başlıca göstergeleri fiyat artışları, işsizliğin artması ve üretimin düşmesidir. Yanı sıra küçük üreticilerin iflası hızlanmaktadır.

ABD'de, resmi verilere göre 1977 yılında işsizlik oranı % 7 oldu. Resmi işsiz sayısı 7 milyondur. Özellikle zenci gençlik arasında işsizlik çok yaygındır ve % 45'i bulmuştur. Çelik sanayiinde bütün büyük fabrikalar olağan kapasitesinin altında çalışmakta ve durmadan işçi çıkarmaktadır. Buna karşılık çelik fiyatları daha da artmaktadır. Kapasitenin % 60'ı ile çalışan çelik sanayiinde 1974'e göre 60 bin işçi daha az çalışıyor. Tarım alanında da üretim % 5,6 düşmüştür. Üretimin düştüğü bu şartlarda, Amerikan tekelci burjuvazisi, daha fazla kâr sağlamak için 1977'nin son günlerinde bazı büyük tahıl depolarındaki buğdayı yakmıştır.

Batı Almanya'da işsiz sayısı 1 milyonun üzerindedir. Yıl sonuna doğru işsiz sayısının 2 milyona varacağı öngörülmektedir.

FRANSA'da 1978 yılında işsiz sayısı 1,8 milyon kişidir. Fiyatlar geçen yıla göre % 9 artmıştır. Yılın ilk dört ayında 4625 şirket iflas etti. Son aylarda 20 bin işçi işten atıldı.

İTALYA'da üretim hızla düşmüştür. Sonuçta işsiz sayısı artmıştır. Son beş yıl içinde 500'den fazla işçi çalıştıran fabrikalarda işçi sayısı % 8 azalmıştır. Sanayi üretimi geçen yıla göre % 6 düşmüştür.Toplam işsiz sayısı, resmi verilere göre 2 milyondur. Yaklaşık 6 milyon İtalyan da yabancı ülkelerde çalışmaktadır. 1970'e göre giyecek maddelerinin fiyatları % 140 artmıştır. Dış borçlar artmakta ve yükseltilen vergilerle emekçilere bindirilmektedir.

JAPONYA'da 1,6 milyon resmi işsiz vardır. Gizli işsizlerin sayısı ise 2,5-3 milyona varmaktadır. Özellikle çelik sanayiinde üretim düşmüş ve işsizlik hızlanmıştır. Bu yılın ilk üç ayında geçen yıla oranla 1,2 milyon ton daha az çelik üretilmiştir. İflas eden şirket sayısı 18 bini aşmıştır.

İNGİLTERE'de işsiz sayısı 1,7 milyona vardı. Bu, II. Emperyalist Savaş sonrasının en yüksek rakamı.

Üretimin gerilemesi,artan enflasyon ve işsizlik sürekli fiyat artışları, vergilerin artması gibi olgular, bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerin ortak özelliğidir. Danimarka, Norveç, İsveç gibi ülkelerde de işsizler hızla artmaktadır. Avrupa Ekonomik Topluluğu'na üye 9 ülkede, 1977 sonunda resmi işsiz sayısı 6 milyonu geçti. Bu, 1974'e göre bir kat daha fazladır. OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) üyesi 24 ülkede işsiz sayısı 1976'da 15 milyon, 1977'de 16 milyon ve bu yıl 17,5 milyon kişi oldu. Bu 24 ülkede bu yıl enflasyon % 8 civarında oldu.

Bütün bunların gösterdiği gibi, burjuvazinin ve uşaklarının buhranın yok edilmesiyle ilgili bütün vaat ve planlarına rağmen buhran kapitalist sistemin sadık yol arkadaşı olarak kalmaktadır. Bunun karşısında proletarya ve emekçi kitleler,haklarını savunmak ve sömürüsüz yeni bir dünya kurmak için sınıf mücadelesini yoğunlaştırmaktadır.

Tekelci burjuvazinin faşizmi diriltme çabaları

Amerikan faşist çetelerinin sonu, Hitler ve Mussolini'nin sonlarından farklı olmayacaktır.

Dünya çapında kapitalizmin buhranı , bunalımı derinleşiyor. Emperyalist ve sosyal-emperyalist ülkelerde işsizlik, pahalılık hızla artıyor.Proletarya ile burjuvazi arasında sınıf çelişkisi keskinleşiyor. Son yıllarda pek çok kapitalist ülkede devlet cihazının faşistleştirilmesi hızlandı. Eski faşist ve nazi çeteler canlandırıldı. Tekelci burjuvazi, yüzündeki demokrasi maskesini gitgide bir kenara atıyor.

Amerika Birleşik Devletlerinde, tekelci burjuvazi işçi düşmanı eski faşist yasaları, mücadele alevlerini söndürmek üzere ortaya çıkardı. Yüzbinlerce maden işçisinin aylarca süren grevi karşısında , tekellerin başkanı Carter "Taft Hartley" adlı faşist yasayı kullanma tehdidine başvurdu. Carter,kendisini başkan yapan tekellerin çıkarları tehlikeye girdiği zaman, kendisinden önceki başkanlar gibi bu faşist yasaya sarıldı. ABD'de faşist örgüt, parti ve grupların sayısı 2 bine varmaktadır. Benzer biçimde Sovyetler Birliği'nde de, faşist yasalar, işçilerin ve emekçi halkın üzerinde yeni burjuvazinin tehdit aracı olarak sallanan bir kılıçtır. Sosyal-faşist düzene karşı en küçük bir hoşnutsuzluk gösteren emekçiler KGB ve diğer faşist baskı kurumlarının eline düşmektedir.

Devlet cihazını faşistleştirenler arasında Batı Alman intikamcıları önemli adımlar attılar. Batı Alman parlamentosu peşpeşe baskı ve terör yasaları çıkarttı. "Anti-terör" yasası adı verilen bu faşist tedbirler, polise grevci işçileri tutuklama hakkı veriyor. Gene bu yasaya göre, polis göstericilere istediği gibi ateş açabilecek, arama kararı olmaksızın evler, yayın organları basılabilecek. Bugün Almanya'da 150 faşist parti ve örgüt faaliyet göstermektedir. Son günlerde Almanya'da bir eski faşist cani yargılandı. Stuttgart Devlet Mahkemesi, daha 1935'den itibaren Hitler'in yeminli uşağı olan bu eski donanma hakimini akladı.

İngiltere'de de faşist çetelerin eski ırkçı faaliyeti yoğunlaştı. Son günlerde yabancı işçilerin oturduğu mahallelere faşist çeteler saldırılarını artırdılar.

İtalyan tekelci burjuvazisi, revizyonistlerin de desteğiyle bir dizi terör yasasını uygulamaya koydu. Bunlara göre,şüphelenilen herkes tutuklanabilecek, aramalar için mahkeme kararı gerekmeyecek,telefon konuşmaları dinlenebilecek. Sözde terörizme, gerçekte ise işçilere ve emekçilere karşı olan bu yeni yasalar aracılığıyla, tekelci burjuvazi, ücretleri dondurmak, ekonomik ve demokratik hakları gasbetmek için saldırıyor. Bu saldırıda revizyonist sendika ağaları, burjuvazinin en sadık destekçileridir.

Kapitalist, revizyonist ülkelerdeki,bu,faşizmi diriltme çabaları gerçekte, tekelci burjuvazinin güçsüzlüğünün, can çekişmesinin belirtisidir. Geniş emekçi kitlelerin güçlü direnişleri karşısında faşizm tehlikesi ayakta tutulmaktadır. Başta proletarya olmak üzere emekçi kitleler, faşizm tehlikesini ve onun kaynaklandığı tekelci burjuva diktatörlüğünü yerle bir edeceklerdir.

Marksizm-Leninizmi terk edenlerin varacağı yer

Büyük devlet politikası ve emperyalistlerle ittifak

Son sıralarda Çin önderliğinin uyguladığı dış siyaset, 1960'larda Kruşçev revizyonizminin uygulamalarını hatırlatmaktadır. Çin yöneticileri, geçen ay Vietnam'a bütün yardımı durdurdular. 7 Temmuz günü ise Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin Çin'deki büyükelçiliğine verdikleri bir nota ile bütün askeri ve ekonomik yardım ve ödemeleri kestiler, çok önemli projeleri tamamlanmadan yarıda bırakıp Arnavutluk'ta çalışan Çinli uzmanları geri çektiler. Sosyalist Arnavutluk'a karşı bu zararlı eylem, Kruşçev'in Nisan 1961 tarihli mektupta belirtilen Arnavutluk'a karşı saldırısına benzemektedir. Kruşçev revizonist kliği, bu mektupla kardeşçe yardımlaşma ilişkilerini reddettiğini açıkça ilan etti. Hemen arkasından ikili anlaşmaları keyfi bir şekilde geçersiz saydı. Bütün silah ve diğer techizatın yollanmasını durdurdu. Çin önderliği de bugün Arnavutluk'u zayıflatmaktadır. Tıpkı 60'lar da olduğu gibi, emperyalistlerin ve Yugoslav revizyonist komplocuların iştahını kabartmaktadır. tadır.

Kruşçev revizyonizminin bu saldırısı, Marksizm-Leninizmden sapıştan proleter enternasyonalizmi ilkelerini çiğnemekten kaynaklanıyordu. Bugün iki ülke arasında Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde gerçek ve enternasyonalist dostluk için mücadele eden Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti halkına karşı Çin yöneticilerinin bu tavrı, Kruşçev'in kaynaklandığı aynı temelden hareket etmektedir. Amaç, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinde güvensizlik ortamı yaratmak, Arnavutluk Emek Partisi'ni ve Arnavutluk halkını diz çökmeye zorlamak, onları Marksizm-Leninizmden saptırmaya zorlamaktır. O gün Kruşçev kendi boyunduruğunu Arnavutluk halkına dayatmak istiyordu. Bugün Çin revizyonistleri aynı yoldadır. O gün, Kruşçev "barış içinde bir arada yaşama"nın burjuva yorumunu emperyalizm önünde boyun eğişi dayatmak istiyordu. Bugün Deng Siao Ping kliği, sahte anti- emperyalist ve karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni AEP'ye zorla kabul ettirmeye çalışmaktadır. Yardımın kesilmesi, revizyonist çizgiyi kararlılıkla reddeden AEP'ye baskı yapmaktadır. 1961 Ekiminde Kruşçev, SBKP 22. Kongresinde okuduğu raporda AEP'nin önderlerini "emperyalizmin ajanları" ve "üç kuruşa satılanlar" olarak tanımladı. Komünistleri ve Arnavutluk halkını, AEP önderliğini devirmeye ve karşı-devrim yapmaya çağırdı. Bugün Çin revizyonistleri, AEP önderliğini "sosyal-emperyalizmin yardakçısı" ve "nankör" olarak niteliyor, cezalandırılan sınıf düşmanlarına övgü düzüyorlar. Tarih, Kruşçev'i ve diğer revizyonistleri değil, Marksizm-Leninizm yolunda sapmadan yürüyen, proleter enternasyonalizmine sadık AEP'yi haklı çıkardı ve çıkarmaktadır.

Çin yöneticilerinin bütün bu zararlı faaliyetleri ile Kruşçev revizyonist kliğinin 1961 yılındaki saldırıları aynı isme sahiptir: Büyük devlet çizgisi! 1961'lerde Sovyet yöneticileri, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne karşı siyasi ve iktisadi alanda saldırıya girişirken, ideolojik ayrılıkları devlet ilişkileri alanına kaydırdılar. Bugün de, Çin yöneticileri, "Üç Dünya" karşı-devrimci teorisine karşı Marksizm-Leninizmin saflığını savunan AEP'ye boyun eğdirmek için, büyük devlet şovenizmi ile bütün yardımları kesiyorlar anlaşmaları tek taraflı bozuyorlar. Kibirli ve tehdit edici bir tavırla bütün Çin uzmanlarını Arnavutluk'tan çekiyorlar. O günlerde olduğu gibi şimdi de Enver Hoca yoldaşın önderliğindeki AEP şunu vurgulamaktadır: "Partilerimiz anasındaki ideolojik ayrılakları iktisadi, siyasi ve askeri alanlardaki devletlerarası ilişkileri kapsayacak bir hale getirmekten kaçınalım." Ancak Deng Siao Ping kliği, Kruşçev revizyonistleri gibi, bu isteği göz önüne almıyor. Arnavutluk halkına karşı düşmanca saldırılardan da vazgeçmiyorlar.

Büyük devlet çizgisinin benimsenmesi ve Marksizm-Leninizmden sapmanın sonucunda Kruşçev revizyonistleri, 1961'lerde dünyadaki emperyalistlerle yakınlaştılar. Gerici güçlerle işbirliğine gittiler. Stalin'in şahsında Marksizm-Leninizmin temellerine saldırdılar. Uluslararası alanda da devrimci güçlere, ezilen halkların kurtuluş mücadelesine yardımdan el çektiler. İşte Kruşçev revizyonizmi, Arnavutluk'a yardımı keserken, bütün bu revizyonist siyasi çizgiyi izledi. Bugün de Deng Siao Ping kliği, Arnavutluk'a yardımı keserken Amerika ve diğer emperyalistlerle ittifak yapıyor. Gerici ve faşist güçleri dünya devriminin temel gücü ilan ediyor. Büyük devlet çizgisi, bugün de uluslararası alanda emperyalistlerle ve gericilerle işbirliği, sosyalist Arnavutluk'a karşı tehdit şeklinde kendini göstermektedir.

1961'lerde Kruşçev revizyonizmi, proletarya ve halkların önünde bir engeldi. Bugün de Deng Siao Ping kliği, uluslararası proletarya ve ezilen halkların sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadeleleri önünde engel oluşturmaktadır. Bu büyük devlet çizgisinin gidiş yönü, hiç de proletarya ve halkların, özgürlüğüne aşık güçlerin çıkarına değildir. Böyle giderse bu çizginin varacağı yer, iyi bir yer olmayacaktır.

Pratik olaylardan da görüleceği gibi, bugün Çinli revizyonistler büyük devlet politikasını benimsemekle, Arnavutluk'a yardımı kesmekle, emperyalistlerle işbirliğini geliştirmekle ve faşist rejimlerle dostluk ilişkilerini giderek güçlendirmekle, 1960'larda Kruşçev'in izlediği yolu izlemektedirler.

Kruşçev revizyonistleri

1- "Barış içinde birarada yaşama" adına, ABD emperyalizmine teslim oldular. ABD emperyalistlerinin nükleer bir savaş çıkmasından korktukları için, sosyalist ülkelere karşı saldırgan emellerinden nerdeyse vazgeçtiklerini yaydılar. Sonunda 1962'de ABD tehditlerinin bir sonucu olarak, Küba'dan oraya daha yeni göndermiş oldukları füzeleri, uçakları ve askeri uzmanları geri çektiler. Aynı zamanda Sovyet gemileri ve Küba toprakları üzerinde ABD'nin "uluslararası" denetim hakkına sahip olmasını da kabul ettiler.

2- Kruşçev revizyonistleri, ABD ve İngiliz emperyalizminin şefleriyle birlikte 1963 yılında nükleer silah denemelerini yasaklayan bir anlaşma imzaladılar. Böylece, ABD ve SB'nin nükleer silah tekelini korumak istediler. Emperyalistlerin halkları aldatmak için başvurduğu hileyi meşrulaştırdılar. Çünkü gerçekte atom silahları ne yok ediliyor ne de kullanılması önleniyordu. Tam tersine bu anlaşma, ABD emperyalistlerine nükleer silahlarını artırma olanağı sağlıyor, emperyalist saldırıyı yüreklendiriyor ve yağmacı savaş tehlikesini artırıyordu.

3- Tito revizyonistiyle iyi ilişkiler kurdular. Tito kliğinin itibarını keyfi biçimde iade ettiler. Tito revizyonistleri, ne siyasetlerinde ne de programlarında hiç bir şey değiştirmemiş oldukları ve gelecekte de değişiklik yapmaya niyetleri olmadığını açıkça belirtmelerine rağmen, onunla ideolojik, siyasi ve iktisadi bütün alanlarda uzlaştılar, işbirliğine gittiler. Arnavutluk ve Çin'e her türlü baskı ve şantaj yaparken Tito'ya yardım verdiler.

4- Emperyalist sermayeyi Sovyetler Birliği'ne gelmesi için teşvik ettiler. Emperyalistlerle ticari ilişkileri geliştirirken Sosyalist Arnavutluk ve Çin'e bütün ilişkileri kestiler. Coca-cola gibi uluslararası tekellerin emperyalist yatırımlarına Sovyet topraklarını açtılar.

5- ABD emperyalizmiyle işbirliğinin sonucu olarak, ulusal kurtuluş hareketlerine saldırdılar. Birleşmiş Milletler'in Kongo Ulusal Kurtuluş Hareketine emperyalist askeri müdahalesini onayladılar.

6- Gerici rejimlerle iktisadi ilişkileri geliştirdiler. Arnavutluk'a bütün yardımı keserken Hindistan gericiliğine her türlü ticari, ekonomik ilişkileri kuvvetlendirdiler.

7- COMECON içindeki diğer devletleri boyunduruğa aldılar. Bu ülkelerin doğal zenginliklerini Sovyet ekonomisi hesabına yağmaladılar. Büyük devlet şovenizminin bir sonucu olarak sosyalist devletlerin iktisadi bağımsızlığını çiğnediler.

8- Emperyalistleri ve gerici güçleri sosyalist ülkelere karşı kışkırttılar. 1962 yılında Çin-Hindistan sınır anlaşmazlığında Hint gericiliğini silahlandırdılar. Sosyalist Çin'e saldırttılar.

Sosyalist Çin'e saldırmak için Almanya ile barış anlaşması imzalamaktan vazgeçtiler. ABD'nin birliklerini Avrupa'dan Güneydoğu Asya'ya nakletmesini sağlamak için "NATO ve Varşova paktları arasında bir saldırmazlık anlaşması" yapılması için ısrar ettiler. Çin'in nükleer silahlara sahip olmasını engellemek için ABD ile imzaladıkları Moskova anlaşmasına dayanmaya çalıştılar.

9- ABD emperyalizmi 1965 yılında Vietnam'ı bombalamaya başlayınca Vietnam devrimcilerine yardımı azalttılar. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ne ve Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne ABD saldırganlarının şartlarını kabul ettirmek için baskı yaptılar. Daha üç hafta önce Vietnam'ı bombalayan ABD ile barış içinde birarada yaşama ilkesinde ısrar ettiler.

Çinli revizyonistler

1- Amerikan emperyalistleri ve Batılı emperyalistlerle ittifak yapıyorlar. Amerikan emperyalizmini müttefik, diğerlerini yedek güç olarak görüyorlar. Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkarken diğer emperyalistlerin neredeyse emperyalist olmaktan vazgeçtiklerini yayıyorlar. Avrupa emperyalistlerini halkların kurtuluş mücadelesinin "yedek gücü" ve "ileri kapitalist ülkeler" olarak adlandırıyorlar.

2- Sovyet sosyal-emperyalizminin gücünü olağanüstü gösterirken, diğer emperyalistlerin savaş hazırlıklarını haklı gösteriyorlar. Bir paylaşım savaşında halklara karşı kullanılacak nötron bombasını yapması için Amerikan emperyalizmini yüreklendiriyorlar. Bu konuda proletarya ve halkların protestolarına karşı çıkıyorlar.

3- Tito'ya itibarını iade ettiler. Arnavutluk'a bütün yardımı keserken Tito ile bütün ilişkilerini geliştirdiler. Yugoslavya ile ticari anlaşmalar imzaladılar.

4- Çin'in emperyalist sermayeye ihtiyacı olduğunu belirtiyorlar. İngiliz emperyalistleriyle, emperyalist sermayeyi Çin'e çekmek için görüşmeler yapıyorlar. Avrupa Ortak Pazarından emperyalist kredi sağlamak için görüşmeleri sürdürüyorlar. Aynı dönemde Arnavutluk'la bütün ticari, ekonomik ilişkileri kestiler.

5- Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerle ittifakın sonucu olarak, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkarken diğerlerinin çıkarlarını desteklediler. Zaire'de ABD ve Avrupa emperyalistlerinin, Zaire halkına karşı saldırgan müdahalelerini açıkça desteklediler. Kongo İhtilalci Komünist Partisi önderliğinde yürütülen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının aleyhinde durdular.

6- Gerici faşist rejimlerle dostça ilişkiler geliştirdiler. Ekonomik ilişkileri geliştirdiler. Arnavutluk'a tüm yardımı keserken, Zaire'de faşist Mobutu'ya her türlü yardımı yaptılar. İran'da Şah rejiminin "milli bağımsızlık" ilan ettiler. Kralcı faşist İspanyol rejiminin elebaşısı Juan Karlos'u Çin'e çağırıp her türlü yardımı vaat ettiler.

Marksist-Leninist partiler «Üç Dünya Teorisi»ni yere vuruyorlar

Çin revizyonist yöneticileri, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne yardımı kestiler. Onlar, tıpkı Kruşçev gibi böylelikle Arnavutluk halkını dize getireceklerini hesaplarken, uluslararası proletaryanın, modern revizyonizme karşı mücadelesinde keskinleşmiş sınıf bilincini görmezden geliyorlar. Kruşçev de, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne yardımı kendi revizyonist teorilerinin kabul şartına bağlamıştı. Bugün Deng Siao Ping kliği de, sosyalist Arnavutluk'a her tür yardımı keserken "Üç Dünya Teorisi"nin reddedilmesini kanıt olarak gösteriyor. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır örneği, Deng Siao Ping kliği Marksizm-Leninizmin lafzını kullanıp karşı - devrimci bir teoriyi, sosyalist ülkeye zorla kabul ettireceğini umuyor. Ancak uluslararası proletarya, bu karşı-devrimci teorinin yüzünü bugün Zaire'den, İspanya Kralı'nın Çin'i ziyaretinden sonra daha iyi görmektedir. Şimdiye dek, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi" hakkında görüşlerini belirlememiş olan partiler, artık Marksizm-Leninizmin safında yer alıyorlar.

SEYLAN KOMÜNİST PARTİSİ:

Seylan Komünist Partisi (SKP), Aydınlık revizyonistleri tarafından "Üç Dünyacı" olarak tanıtılan bir partiydi. SKP, mayıs ayında topladığı konferansta bu anti—Marksist, sahte anti-emperyalist teoriyi reddetti. Bu konferansın belgelerinde özetle şunlar yazılıdır:

"Tehlikeli ve oportünist 'Üç Dünya Teorisi', baş düşman olarak gösterdiği Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı 'birleşebilir' bütün güçlerin birleşmesini ve üçüncü dünyanın sadece ikinci dünya ile değil, Sovyet sosyal-emperyalizmini tecrit etmek için Amerikan emperyalizmiyle de birleşmesini istemektedir. Bu, geçtiğimiz günlerde Franz Haber Ajansına verdiği bir demeçte 'Üç Dünya Teorisi'nin baş yol göstericisi tarafından açıkça savunulmuştur. Bu teori dünyadaki durumun sınıfsal tahliline dayanmamıştır.. Bir emperyalizme karşı mücadele ederken ötekine da yanmak yanlış bir taktiktir... Amerikan emperyalizmi çöküş içinde değildir. Onun tabiatı değişmemiştir. 'Üç Dünya' teorisyenlerinin iddia ettiklerinin tersine savaş kaynağı olarak onun tabiatı değişmemiştir. İki süper devletin hazırladığı savaşa karşı mücadelenin yolu, bir emperyalizme karşı ötekisini destekleme yolu değil, fakat iki süper devletin hakimiyetinin altındaki ülkeler de dahil, dünyanın dört bir yanında devrimci hareketlerin desteklenmesidir. Bu devrimci hareketler, kendi ülkesinde gerici iç güçlere karşı yürütülebilir. İki süper devlet ve yeni bir dünya savaşının patlak vermesine karşı ve bu ülkelerin devriminin başarısı için mücadelenin birleşmesi bunun için gereklidir. İki süper devlet arasında üçüncü bir dünya savaşı patlak verdiği takdirde devrimciler, emperyalist savaşı bir iç savaşa dönüştürmeye, kendi ülkelerinde devrimi yapmaya ve böylece dünya devriminin içerisinde mevzi kazanmaya çalışmalıdırlar. Bu, bütün devrimcilerin enternasyonalist görevidir... Son olarak Seylan Komünist Partisi Konferansında, 'Üç Dünya Teorisi'nin herhangi bir Marksist-Leninist partinin kongresinde tespit edilmiş ve diğer ML partilerle tartışılarak kararlaştırılmış bir strateji olmadığı belirtilmiştir. Bu yüzden 'Üç Dünya Teorisi' tamamen anti-Marksist-Leninisttir. Ve Marksist-Leninist hareketi gerçek devrimci yolundan saptırmaktadır. Biz, kararlılıkla buna karşı çıkıyoruz."

DAHOMEY KOMÜNİST PARTİSİ:

Dünyanın dört bir yanında gerçek ML partiler, tam da Kruşçev türü şantaj ve tehditlerin sosyalist Arnavutluk'a yöneldiği bugünlerde, "Üç Dünya Teorisi"nin işçi sınıfı düşmanı yüzünü açığa vuruyorlar. Batı Afrika sahilinde bir ülke olan Dahomey'de (Benin), henüz kurulan Dahomey Komünist Partisi, bu karşı-devrimci teorinin sınıf işbirlikçisi özünü programında açıkça belirtmektedir:

"Dahomey, Fransız emperyalizminin bir yarı-sömürgesidir. Öte yandan iki süper devlet ABD ile SB arasında çetin rekabetin hedefi haline gelmiştir. Bu yüzden DKP, Fransız emperyalizmine karşı mücadele etmektedir. Aynı zamanda iki hegemonyacı süper devlet Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele etmiştir ve edecektir. Parti, bugün bu mücadeleyi, emperyalizmi destekleyen ülkedeki gericiliğe, bürokratik ve komprador burjuvaziye ve feodalizme karşı mücadeleden ayrı tutmamaktadır... Amerikan emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin her ikisi de uluslararası proletaryanın ve dünya halklarının aynı derecede tehlikeli baş düşmanlarıdır. Bir süper devlete karşı mücadele etmek üzere ötekine dayanılamaz. Öte yandan diğer emperyalist ve revizyonist devletlere de dayanılamaz. Çünkü onlardan bazıları ABD'ye, diğer bazıları ise SB 'ye anlaşmalarla bağlanmıştır. Onlar, dünyadaki çeşitli ülkelerin halklarını ezmekte ve devrime ve sosyalizme karşı faal bir şekilde mücadele etmektedirler. Onlara karşı da mücadele edilmelidir. 'Üç Dünya Teorisi' Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı sözde mücadele etmek üzere, Batı Avrupa emperyalizmiyle ve Amerikan emperyalizmiyle ittifakı öğütlemektedir. Uluslararası durum değerlendirmesinde, DKP, uluslararası proletaryanın önderleri Lenin ve Stalin'in çağımız için yaptığı tahlilleri, proletaryanın partisinin her strateji ve taktiğinin tespit edilmesi için yönelim olarak ele aldığı ve onların açıkça tespit ettikleri 4 başlıca çelişmeye dayanmaktadır. Bu 4 başlıca çelişmeyi göz önunde tutan DKP, 'Üç Dünya Teorisi'nin Kruşçev'in barış içinde birarada yaşaması teorisinin yeni formülü olduğunu belirtmektedir. Bu teori, işçi sınıfıyla burjuvazi arasında uyuşmayı vaaz etmektedir"

Sınıf mücadelesi, her kıtada alabildiğine keskinleşiyor. Sınıf mücadelesi okyanusu kıyısında, ayaklarını suya sokup rüzgarın yönünü belirlemeye çalışan "Üç Dünyacı"lar artık korkudan kıyıdan da kaçıyorlar. Onların dün "Üç Dünyacı" diye reklamını yaptıkları Seylan Komünist Partisi bugün, Marksizm-Leninizmin safında,

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Arnavutluk'un politikası Moskova'ya yaklaşıyor

Aydınlık

TİKP tükürdüğünü yaladı

... karşısında, iç ve dış düşmanların baskısı karşısında boyuneğmiş olan, siyasi ve ahlak bakımından soysuzlaşmış, burjuvalaşmış unsurlardan oluşan emperyalist revizyonist kompioların düzenlediği yerlerdi.

HALKIN SESİ

ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ 7. KONGRESİ ZAFERLERİNİ SELAMLIYORUZ

ARNAVUTLUK'TA PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ GRANİTTEN BİR KAYA GİBİ

BIRAKIN DUŞMANLAR İFTİRA ETSİN

AEP 7.Kongre raporu — **Haini yücelten hainler**

Aydınlık revizyonistlerinin yeri tarihin çöplüğüdür

Aydınlık revizyonistleri, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"nin batağında çırpındıkça pisliğe gömülüyorlar. Bu kendini bilmez şaşkınlar şimdi de yüce Arnavutluk Emek Partisi'nin tasfiye ettiği bir haine sahip çıkıyorlar.

TİKP hainleri, 15 Temmuz tarihli gazetelerinde şunları yazıyorlar: "Arnavutluk Devlet Başkanı Enver Hoca, geçtiğimiz Pazartesi Tiran'da yaptığı bir konuşmada iki yıl önce ülkede büyük bir 'temizlik kampanyasının' yapılmış olduğunu açıkladı. Bu kampanya sırasında Savunma Bakanı Bekir Balluku'nun öldürüldüğünü itiraf eden Hoca..." Bu oportünistler "çamur at izi kalır" burjuva hesabından yazıp çiziyorlar. Her şeyden önce Bekir Balluku'nun bir karşı-devrimci hizibin önderi olduğu için tasfiye edildiği AEP 7. Parti Kongre Raporunda (Kasım 1976) açıkça yazılıdır. AEP, darbe hazırlayan bu burjuva kliği tasfiye etmiştir ve bunu da ne Aydınlık revizyonistlerinden ne de diğer burjuvalardan gizlememiştir. İki yıldır cümle alem bu karşı-devrimci hainin hakettiği akıbeti bilmektedir. Dahası, 7. Parti Kongre Raporunda bu açıkça belirtildiği zaman, Doğu Perinçekler, Halkın Sesi dergisinde hem de birkaç kez kongrenin başarılarını selamlamışlardı. Bu on küsur yıllık burjuva, Kâmran İnanların, Agâh Oktay Günerlerin ve diğer AP, MHP ve MSP'lilerin pisliğine soktuğu burnunu başka yerlerdeki Bekir Balluku gibi karşı-devrimcilerin pisliğine niye bulaştırıyor ola? Doğu Perinçekler, 24 Ağustos 1976 tarihli Halkın Sesi'nde Enver Hoca yoldaşın "Çin halkının Deng Siao Ping'e karşı mücadelesini desteklediğini" övgüyle yazdılar. Bugün Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin uzaklaştırdığı iki numaralı burjuva, Mao Zedung yoldaşın hayatının son yılında "iflah olmaz burjuva ve kapitalist yolun izleyicisi" diye nitelediği Deng Siao Ping'i göklere çıkarıyorlar. Enver Hoca, o günlerde Mao Zedung önderliğinde yürütülen "sağ sapmacı rüzgara", karşı kampanyanın baş hedefi Deng Siao Ping'i revizyonist olarak niteliyordu. Bugün de Marksist-Leninistlerin görüşü değişmemiştir. Enver Hoca yoldaş, AEP içindeki burjuva hizip başı Bekir Balluku'yu da aynı biçimde damgaladı. O günlerde sözde Enver Hoca'yı ve Deng Siao Ping'e karşı kampanyayı destekleyen Doğu Perinçekler şimdi Deng Siao Ping'in kuyruğunda Bekir Balluku adlı karşı-devrimciyi aklamaya çalışıyorlar.

Doğu Perinçekler tarihin çöplüğünde bir yer tutmak için çırpınırken kafalarını taşa vuruyorlar. O günlerde ÇKP, Tito'yu "revizyonizmin, emperyalist uşaklığın mihenk taşı burjuva" olarak niteliyordu. Bugün "Üç Dünya" revizyonistleri bu çürümüş çöplüğe "yoldaş" diye sarılıyorlar. O günlerde Doğu Perinçekler, AEP 7. Kongresini alkışlarla karşılıyorlardı. Bugün Bekir Balluku hainini diriltmeye, Enver Hoca yoldaşa saldırmaya çalışıyorlar. Enver Hoca yoldaşın "itiraflarından" söz ediyorlar. Doğu Perinçeklerin kalleşliğini, sınıf işbirliğini Türkiye halkı biliyor. "İtiraf" ancak dün tükürdüğünü bugün yalayanlara özgüdür. Tito önünde diz çökenlere, Bekir Balluku gibi hainleri mezardan çıkartmaya çalışanlara, Mao Zedung'un yazılarını tahrif ederek yayınlayanlara özgüdür.

Uluslararası proletarya, Tito gibi tarihin çöplüğüne değil, başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu yüce AEP'nin şanlı doruklarına bakmaktadır. Doğu Perinçekler ise bu çöplükte oradan oraya dolaşan zavallı hamam böceklerinden başka bir şey değildir.

'Toplumsal Anlaşma' değil ihanet anlaşması

...ve reformist CHP hükümeti ile TÜRK-İŞ'li faşist sendika ağaları anlaştılar

● REFORMİST CHP HÜKÜMETİYLE TÜRK-İŞ'Lİ FAŞİST SENDİKA AĞALARI İMZALADIĞI İHANET ANLAŞMASI, GERÇEK ÜCRETLERİ 1976 DÜZEYİNDE DONDURUYOR. BUNA EK OLARAK İŞÇİ SINIFI ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜYÜ ÇEŞİTLİ YOLLARLA ARTIRIYOR

● İHANET ANLAŞMASI İŞYERİ VE İŞKOLU DÜZEYİNDEKİ TOPLU SÖZLEŞMELERİ ORTADAN KALDIRARAK, BUNUN YERİNE TEK TİP SÖZLEŞMEYİ, GRUP SÖZLEŞMESİNİ GEÇİRİYOR. BU ANLAŞMA YENİ TOPLUSÖZLEŞME DÜZENİNİN BUNDAN BÖYLE BÜTÜN DÖNEMLERDE VE BÜTÜN İŞKOLLARINDA UYGULANMASINI HEDEFLİYOR. TOPLUSÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİNİN SÜREKLİ KOMİSYON TARAFINDAN YÜRÜTÜLMESİNİ ÖNGÖRÜYOR

● BU ANLAŞMAYLA SENDİKALARIN İŞLERLİĞİ DERNEKLER DÜZEYİNE İNDİRGENİYOR. İŞÇİ SINIFININ GREV VE DİRENİŞ YAPMA HAKKI ELİNDEN ALINIYOR. SENDİKA AĞALARINA RAĞMEN DOĞACAK GREVLER YASA-DIŞI İLAN EDİLİYOR

Toplusözleşme görüşmeleri devam ederken ve işçi sınıfı saflarındaki mücadele potansiyeli giderek yükselirken, kamuoyunun ve işçi sınıfının 'merakla' beklediği hükümet-Türk-İş ortak protokolu açıklandı ve Bakanlar Kurulu tarafından da onaylanarak yürürlüğe girdi.

Kamuoyuna " Toplumsal Anlaşma" diye lanse edilen ve reformist CHP hükümeti ile Türk-İş'li sendika ağalarının ortaklaşa onayladıkları bu ihanet anlaşması, 1978 döneminde ve bundan sonraki dönemlerde yapılacak olan toplusözleşmelerde temel olarak alınacak ve Türk-İş'e bağlı hiç bir sendika bu anlaşmada ortaya konan hükümlere aykırı olarak toplusözleşme görüşmelerine oturamayacak. Bu anlaşma ilk olarak da Kamu İktisadi Teşebbüslerinde çalışan ve halen toplusözleşme görüşmelerinin sonuçlarını bekleyen yarım milyona yakın işçiye uygulanacak.

Başbakan Bülent Ecevit ile Türk-İş Genel Başkanı Halil Tunç'un kapalı kapılar arkasında imzaladıkları bu ihanet Anlaşmasının laf kalabalığını ve bazı demagojik vaatlerini bir kenara bırakırsak, işçi sınıfının boynuna yeni bir kölelik halkası geçirilmektedir. Bu anlaşmayla işçi ücretleri 1976 düzeyinde dondurulmakta, işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskı daha da katmerleştirilmekte ve işçi sınıfının yüzyıldan beri kan dökerek ve can vererek kazandığı birçok hak bir çırpıda yok edilmeye çalışılmaktadır. İşçi sınıfına grev yapması yasaklanmakta, sendikalar birer dernek düzeyine indirgenmekte ve işkolu ve işyeri düzeyinde yapılan toplusözleşmeler tamamen ortadan kaldırılmaktadır.

Laf kalabalığının ve bol demagojik vaatlerin arkasında bu ihanet anlaşmasında özet olarak şunlar söylenmektedir:

ÜCRETLER DONDURULUYOR:

Reformist CHP hükümetiyle Türk-İş'li sendika ağalarının imzaladığı bu ihanet anlaşmasıyla egemen sınıfların ve emperyalistlerin yıllardır bekledikleri ve bir türlü gerçekleştiremedikleri işçi ücretleri dondurulmakta, işçi sınıfı üzerindeki sömürü artırılmaktadır. Ücretlerdeki artışlar sınırlandırılmaktadır.

Bu anlaşmaya göre yapılacak toplusözleşmelerde işçilerin satın alma gücünde yeni bir artış olması önlenmektedir. Türk-İş'e bağlı sendikalar kamu kesimi işyerleri yaptıkları toplusözleşmelerde işçiler için, 1976 yaşama düzeyini sağlayacak ücret artışlarından fazlasını isteyemeyecekler-dir. 1976 toplam işçi gelir düzeyine 1976 toplusözleşmelerinden sonraki fiyat artışları eklenecektir. Fiyat artışları ise Ticaret Odası verileri temel alınarak hesaplanacaktır. (Bilindiği gibi Ticaret Odası verileri sadece toptancı fiyatlarını temel almakta ve bunu bile düşük göstermektedir) 1976 satın alma gücü bu dönemdeki toplusözleşmelerde ücret artışlarının tavanı olacaktır. Sosyal yardımlar da bu tavanın içinde kalacaktır.

Böylece bu anlaşmayla gerçek ücretler 1976 düzeyinde dondurulmuş olmaktadır.

Bu anlaşmayla reformist CHP yöneticileri ve Türk-İş'li faşist sendika ağaları, 1976 yılında faşist MC iktidarının işçi sınıfına verdiği yaşama ve geçinme hakkını aynen onayladıklarını ilan etmiş olmaktadırlar.

Anlaşma sadece işçi ücretlerini 1976 düzeyinde dondurmakla kalmamakta, buna ek olarak işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü çeşitli yollarla artırmayı planlamaktadır.

Anlaşma hükümlerine göre 'işverenler' işçileri işyerlerinde zorla ve daha uzun süre çalıştırma hakkına sahip olmaktadırlar. Hatta 'işverenler' işyerinin yatırımlarının gerçekleştirilmesi için işçilerden her türlü "fedakarlığı" isteyebileceklerdir. Yani onları daha fazla çalıştırabilme ve daha az ücret verme hakkına sahip olacaklardır.

Üstelik işçiler verimliliği artırmak için her türlü 'fedakarlığı' yapacaklar, fakat bunun için hiç bir hak talebinde bulunamayacaklardır. Yani verimlilik artışı hiç bir şekilde ücret artışlarına yansımayacaktır.

Kısacası bu ihanet anlaşmasına göre işçiler daha yoğun ve daha uzun bir süre çalışacaklar, fakat buna karşılık 'demokrasinin korunması ve ülke ekonomisinin kalkınması' için daha az ücret talep edeceklerdir. Ve buna da kuzu kuzu boyun eğecekler dir.

'İŞVEREN'İN ELİNE VERİLEN KAMÇI:

Geçtiğimiz hafta imzalanan ihanet anlaşması hükümlerine göre, 'işverenin hak ve yetkileri' daha da genişletiliyor. Anlaşmaya göre "... yönetiminin yönetim ve etkinliğini engelleyici nitelikteki maddeler toplusözleşmelere konmayacaktır, daha önce toplusözleşmelere konulmuş bu nitelikteki maddeler de iptal edilecek ve değiştirilecektir." Bunun anlamı 'işveren'in işçileri daha fazla çalıştırma, onların ücretlerini düşürme vb. gibi haklara sahip olmasıdır.

Bunun dışında 'işveren' işletmede işçi fazlasını tespit ettiği takdirde bu işçileri istediği gibi başka fabrikalara sürebilecek veya doğrudan doğruya işten atabilecektir.

'İşveren'e işçileri memur gibi işten atma hakkı tanıyan böyle bir anlaşmayı Halil Tunç, işçiler adına, Ecevit ise "büyük işçi dostu" unvanıyla imzalamakla, 'işveren'in eline bugüne kadar verilmemiş olan bir de kamçı vermektedir. Artık gerisi bu kamçının nasıl kullanılacağına kalmaktadır. O da tabiki 'işverenler'in bileceği bir iştir.

Anlaşmanın bu hükümleri -uygulayabilirse tabi- işçiler üzerindeki baskıların artmasından ve işsizler ordusunun büyümesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

İŞYERİ VE İŞKOLU DÜZEYİNDEKİ TOPLUSÖZLEŞMELER ORTADAN KALDIRILIYOR, SENDİKALARIN İŞLERLİĞİ DERNEKLER DÜZEYİNE İNDİRGENİYOR:

Açıklanan ihanet anlaşmasının getirdiği en önemli siyasi ve sosyal sonuçlarından birisi -en önemlisi- işyeri ve işkolu düzeyindeki toplusözleşmelerin ortadan kaldırılarak bunun yerine grup toplusözleşme görüşmelerinin getirilmesidir. Buna uygun olarak da toplusözleşme görüşmelerinin genel ilkelerini hükümet yönetimi temsilcisinin oluşturacağı 'Sürekli Komisyon' tespit edecek, işyeri ve işkolu düzeyindeki sendikalar da bu genel ilkelerin ışığında ve bu radaki tespitlerin üzerine çıkmadan toplusözleşmeleri imzalayacaklardır. Bu anlaşma gereğince, bugüne kadar KİT'lerde anlaşma hükümlerine uygun olarak yapılmamış toplusözleşmeler iptal edilmektedir. Bu toplusözleşmelerin yeniden ve anlaşma hükümlerine uygun olarak yapılması karara bağlanmaktadır. Böylece 'Sürekli Komisyon' kurulmasının getirilmesiyle de 'Üçlü Komite' de nem şey ilke olarak uygulamaya geçirilmeye çalışılmaktadır.

Üstelik işyeri ve işkolu düzeyindeki toplusözleşmelerin kaldırılması ve 'Üçlü Komite' ilkesinin benimsenmesi sadece bu toplusözleşme döneminde değil, bundan böyle bütün toplusözleşme dönemlerinde uygulanması üzerinde reformistlerle sendika ağaları anlaşmaya varmışlardır.

Bunun yanı sıra reformist CHP hükümeti ile Türk-İş'li faşist sendika ağaları benimsedikleri toplusözleşme düzeninin sadece Kamu İktisadi Teşebbüslerinde uygulanmasıyla sınırlı kalmaması için diğer sendikalarla da anlaşmaya varılması için çaba göstereceklerini belirtmekte dirler.

Ayrıca benimsedikleri yeni toplusözleşme düzeninin yasallaşması için de, mevcut toplusözleşme ve grev hakkının yeniden düzenlenmesini, yani bunların emperyalistlerin ve egemen sınıfların yararına sınırlandırılması gerektiğini anlaşma hükümleri arasında belirtmekte dirler.

Bu anlaşma hükümlerinin hayata geçirilmesi durumunda, sendika ağaları düzenle ve faşist devlet mekanizmasıyla daha fazla bütünleşecekler ve sendikalar bugünkü fonksiyonunu bile kaybederek sıradan birer dernek durumuna düşeceklerdir. Ve ancak toplusözleşme görüşmelerinde düğmelerine basıldığında laf edebileceklerdir. Reformistler ve Türk-İş'li faşist sendika ağaları sendikalara bu kadarcık bir 'hak' tanımaktadırlar.

Kısacası bu ihanet anlaşması işçi sınıfının on yıllar süren bir mücadele ile egemen sınıflardan söke söke aldıkları bütün sosyal ve siyasi hakları, kazanılmış hakları bir çırpıda yok etmeye çalışmaktadır.

İŞÇİ SINIFININ GREV VE DİRENİŞ YAPMA HAKKI ELİNDEN ALINIYOR:

Reformist CHP hükümetinin ve Türk-İş'li faşist sendika ağalarının imzalayarak açıkladıkları İhanet Anlaşmasına göre işçi sınıfının grev ve direniş yapma hakkı elinden alınıyor, işçi direnişleri "toplumda barışı ve huzuru bozan davranışlar " olarak mahkum ediliyor.

Reformistler ve faşist sendika ağaları grev hakkını düzenleyen yasanın 'toplumsal gereksinmelere' göre yeniden düzenleneceğini ve bunun için ortaklaşa çalışacaklarını ilan ediyorlar. Anlaşma metninde 'toplumsal gereksinme' diye belirtilen gereksinmenin kimlerin gereksinmesi olduğu ise açıktır. Türk-İş'li faşist sendika ağaları böyle bir anlaşmayla hükümetlerin eline işçi grevlerini daha sık ve uzun süreli erteleme ve grev hakkını daha fazla sınırlama yetkisi vermektedir.

Bütün bunların da ötesinde, işkolu ve işyeri düzeyindeki toplusözleşmeler kaldırıldığından, sendikaların grev yapması fiilen yasaklanmaktadır. Ve o zaman işçilerin sendika ağalarına rağmen girişecekleri grev ve direnişler gayri-meşru, yasa-dışı ilan edilecek ve bu direnişler faşist diktatörlüğün askeri güçleri ve sendika ağaları tarafından ortaklaşa ezilmeye çalışılacaktır.

İşte uzun laf kalabalığı arkasında ve bol demagojik vaadin arkasında söylenmek istenenler açıkça ve özet olarak bunlardır. Ve işçi sınıfının boynuna geçirilmek istenen bu yeni kölelik halkalarını reformistler ve Türk-İş'li faşist sendika ağaları işçi sınıfının lehine gibi sunmaya çalışmaktadırlar.

İstelik de tek bir işçiyi dahi kandıramayacaklarını bile bile...

İşçi sınıfı imzalanan ihanet anlaşmasını tanımayacaktır

● GREVLERLE, DİRENİŞLERLE, 'YUKARIDAN' YAPILAN TOPLU SÖZLEŞMELERİ TANIMAMAKLA VE SENDİKA AĞALARININ DİREKTİFLERİNE UYMAMAKLA İMZALANAN BU KÖLELİK ANLAŞMASINI FİİLEN İŞLETMEYECEĞİZ, ONU BİR ANLAŞMA METNİ OLARAK DA ORTADAN KALDIRACAĞIZ.

● TARIM İŞÇİLERİNİ, YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLERİ, MEMUR VE ÖĞRETMENLERİ, HALK GENÇLİĞİNİ VE TÜM YURTSEVER, DEVRİMCİ VE DEMOKRAT KİŞİ VE KURULUŞLARI İŞÇİ SINIFIYLA OMUZ OMUZA MÜCADELE ETMEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Reformist CHP hükümeti ile Türk-İş'li faşist sendika ağaları bir kölelik ve ihanet anlaşması imzaladılar. Bu anlaşma ile reformistler ve sendika ağaları biz işçilerin ücretlerini dondurmayı, kazanılmış ekonomik, demokratik ve siyasi haklarını yok etmeyi, hak almak için yürüttüğümüz ve yürüteceğimiz mücadeleleri kan ve ateşle bastırmayı ve bizleri açlığa ve yoksulluğa mahkum etmeye çalışmaktadırlar. Kan emici patronların kârlarına yeni kârlar katmaya çalışmaktadırlar.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist diktatörlüğünün koltuk değneği CHP reformistleri bu ihanet ve kölelik anlaşmasını uygulama fırsatı bulabilirlerse, bizler için birer mücadele okulu olan ve belli haklarımızı elde etmemizin bir aracı olan grev hakkımızı elimizden almaya, bizleri mücadelede silahsız bırakmaya çalışacaklardır. Yüzyıllardır dişe diş bir mücadele ile aldığımız grev hakkımızı yok etmeye çalışacaklardır. Sendika ağaları düzenle ve faşist devlet mekanizmasıyla daha fazla bütünleşerek ve faşist diktatörlüğün askeri güçleriyle birleşerek giriştiğimiz grev ve direniş eylemlerini kan ve ateşle bastırmaya çalışacaklardır.

CHP reformistlerinin ve Türk-İş'li faşist sendika ağalarının imzaladığı kölelik ve ihanet anlaşması uygulamaya sokulduğu takdirde, toplusözleşme görüşmeleri sadece görünüşü kurtarmak için yapılacaktır. Patronlar ve sendika temsilcileri sözde toplusözleşme görüşmeleri yürütürken, üst düzeyde toplusözleşmeler bizim adımıza ama biz bilmeden sendika ağaları ve patronlar tarafından imzalanacak, ilan edilerek, bize zorla kabul ettirilmeye çalışılacaktır. Kabul etmeyenlerimizi ise sendika ağaları ve patronlar el ele vererek kapı dışarı atacaklardır. Haklarımızı almak için direnişe geçtiğimizde veya greve gittiğimizde de sendika ağaları ve patronlar üzerimize panzerleri, polisleri ve jandarma birliklerini sürecek-lerdir.

Reformist CHP hükümetinin ve Türk-İş'li faşist sendika ağalarının imzaladıkları anlaşmaya dayanarak, komprador burjuvazi ve toprak ağaları gerçek ücretlerimizi 1976 yaşama düzeyine uygun olarak dondurmanın planlarını yapmaktadırlar şimdi. Böylece boğazımıza giden bir lokma ekmeği de keserek bizleri tamamen açlığa ve sefalete mahkum etmek istemektedirler.

Diğer sendika ağalarının sahte demeçlerine kanmayacağız

Patronlar ve onların temsilcileri ve onlarla uzlaşan CHP reformistleri bu kölelik ve ihanet anlaşmasını, bugün sadece Kamu İktisadi Teşebbüslerinde çalışan yarım milyona yakın işçi kardeşimize değil, bütün işçi sınıfına uygulamak istemektedirler. Şimdi bunun hazırlığını yapmakla, başta DİSK'li sendika ağaları olmak üzere bütün sendika ağalarını "ikna" etmekle meşguldürler. DİSK'li sendika ağaları bugün bu anlaşmaya karşı olduklarını söylemektedirler. Ama onlar geçmişten beri CHP hükümetinin yanında olduklarını açıklamamışlar mıdır? Bu hükümeti işçilerin çıkarlarını savunan bir hükümet olduğunu iddia etmemişler midir? Ecevit'in çağrıları karşısında işçi sınıfının fedakarlığa hazır olduğunu açıklamamışlar mıdır? Ecevit'in ve DİSK'li sendika ağalarının "fedakarlık" dedikleri şey bu anlaşmada ortaya konan yeni baskı, kölelik ve sömürü tedbirlerinden başka neydi ki?

İşçi sınıfının sendikal örgütlenme özgürlüğünü yok etmeye çalışanlar 15-16 Haziran'da gereken dersi almışlardı...

Onun için bugün DİSK'li sendika ağalarının imzalanan bu anlaşmaya karşı olduklarını söylemeleri göstermeliktir ve sırf bizleri aldatmaya yöneliktir. DİSK'li sendika ağalarının da bu anlaşmanın veya buna benzer başka bir anlaşmanın altına imza atmamaları nın hiç bir garantisi yoktur.

Anlaşma metninin açıklanmasından sonra yüzlerine sosyalizm maskesi takmış bulunan ve DİSK'in bazı sendikalarının başına çöreklenmiş bulunan revizyonist sendika ağaları da reformist CHP hükümeti ile Türk-İş'li sendika ağalarının ortaklaşa imzaladıkları anlaşmayı lanetleyen demeçler vermeye başladılar. Bunların yaptığı tam bir sahtekarlıktır. Böyle bir anlaşmanın yolunu açan onlar değil midir? Daha dün MESS patronlarıyla grup sözleşmesi yaparak onbinlerce işçi kardeşimizi satan onlar değil midir? Bugün Türk-İş'li faşist sendika ağalarının yaptığını dün onlar MESS patronlarıyla el ele vererek yapmadılar mı? Bugün Türk-İş'in faşist sendika ağaları, onların açtığı yoldan ilerleyerek işkolu ve işyeri düzeyindeki toplusözleşmeleri kaldıran ve bunun yerine grup sözleşmelerini geçiren ve işçi sınıfının kazanılmış haklarını bir çırpıda yok etmeye çalışan bir kölelik anlaşmasının altına imza atmadılar mı? Hatta biraz daha gerilere gidelim. 15-16 Haziran Büyük Direnişimizde bizleri sokak ortasında bırakıp kaçan ve önümüze barikatlar kurarak mücadelemizi engellemek isteyenler bunlar değil miydi?

Kısacası revizyonist sendika ağalarının bütün söz ve demeçleri sahtedir ve onların böyle sahte karşı çıkışları gerçek niyetlerini ve karşı-devrimci niteliklerini değiştirmeyecektir. Onların sahtekarlıkları ve demagojileri bizleri aldatamayacaktır.

Bunların dışında Demirel gibi Türkeş gibi eli kanlı katiller şimdi işçi dostu kesilmeye başladılar. Onlar CHP reformistleri ile Türk-İş'li sendika ağalarının imzaladığı anlaşmaya karşı çıkarak ve CHP reformistlerine karşı giderek yoğunlaşan güvensizliği istismar ederek biz işçilerden kendilerine taraftar kazanmaya çalışmaktadırlar. Eli kanlı faşist katillerin biz işçilerin bileğine yeni kölelik zincirleri vuran bir anlaşma karşısında sevinç çığlıkları atmamaları için hangi neden var? Onlar Yıllardır böyle bir anlaşmanın rüyasını görerek sayıkladılar. Ama biz işçilerin mücadelesi sonucunda bu hülyalarını hiç bir zaman gerçekleştiremediler.

Kısacası onların anlaşmaya karşı gösterdikleri "tepki" sahtedir ve işçileri aldatmak için böyle sahtekarlıklar yapmaktadırlar.

İşçi Arkadaş!

Bugün açıkça ve bir kere daha görebildiğimiz gibi bütün işçi sınıfı, halk düşmanları bir cephede toplanmışlardır. Komprador burjuvazi, toprak ağaları ve bütün emperyalistler biz işçileri, açlığın ve sefaletin bataklığına daha fazla iterek düzenin uysal köleleri haline getirmeye çalışmaktadırlar. Ecevit'in ve Halil Tunç'un altına imza attığı anlaşma bizler için yeni bir kölelik anlaşmasından başka bir şey değildir. Halk düşmanı, işçi sınıfı düşmanı faşistlerin ve sosyal-faşistlerin bu anlaşmaya karşı çıkışları sahtedir ve bununla bizleri aldatmak istemektedirler. Komprador patronların ve emperyalist parababalarının kârlarına kâr katmak için, bütün halk düşmanları, faşistler, sosyal-faşistler, sendika ağaları ve CHP reformistleri biz işçilerin ve emekçi kardeşlerimizin karşısında tek bir cephe oluşturmuşlardır. Ve üzerimizdeki baskı ve sömürüyü daha da katmerlestirmek istemektedirler.

Bizler bunlara boyun eğecek miyiz? Başımızı celladın bıçağının altına kuzu kuzu uzatacak mıyız?

Elbetteki hayır.

Üzerimizdeki sömürü ve soygunu birkaç kat daha katmerleştirmek için kolları sıvamış patronların ve onların temsilcilerinin karşısında sessiz mi kalacağız? Hazırladıkları yeni kölelik anlaşmasını boynumuza geçirmelerine izin mi vereceğiz?

Elbetteki hayır.

Komprador patronların ve emperyalist parababalarının ve onların çıkarlarının bekçiliğini yapan işçi sınıfı ve halk düşmanlarının, on yıllar süren dişe diş bir mücadele sonunda kazandığımız haklarımızı bir çırpıda yok etmelerine, bunları yok saymalarına göz mü yumacağız.

Elbetteki hayır.

15-16 Haziranların, DGM Direnişlerinin yaratıcısı bizler bugünkü topyekün saldırıyı da kararlılıkla püskürteceğiz

Biz işçiler halk düşmanlarının böyle toptan bir saldırısı ile ilk defa karşılaşmıyoruz. Geçmişte de birçok defalar kan emici patronlar ve onların temsilcileri cebimizdeki son kuruşu da almak ve bizleri düzenin uysal köleleri durumuna getirmek için bugünküne benzer saldırılara giriştiler. 1970 yılında yeni bir sendikalar yasası çıkararak, kazanılmış haklarımızı tümüyle yok etmeye, onları bir kalemde silmeye çalıştılar. 1976 yılında DGM Yasası çıkararak boynumuza yeni bir kölelik halkası daha asmak istediler. Bunları istediğimiz kadar çoğaltabiliriz.

1970 yılında ve 1976 yılında patronların ve onların temsilcilerinin topyekün saldırıları karşısında sessiz mi kaldık, boynumuzu celladın bıçağının altına kuzu kuzu uzattık mı? Uzatmadık tabii ki. Tam tersine, biz işçiler egemen sınıfları topyekün saldırısı karşısında, mevzilerimizi sağlamlaştırmak, yeni mevziler kazanmak ve birliğimizi güçlendirmek için topyekün direnişe geçtik. Mücade-

Dev.Sa.7.Sü.6'da

«Üç Dünya Teorisi» ve Tito revizyonizmi

«Üç Dünyacı» revizyonistlerin Tito önünde diz çöküşleri

Çin'in yeni revizyonistleri ve Tito'yu hangi nedenler bir araya getirdi? Bu sorunun cevabı iki çizginin de aynı ideolojik temele sahip olmasında yatıyor.

Bugün "Üç Dünya Teorisi" adıyla ortaya çıkan karşı-devrimci çizgiyi "Bloksuzluk" adı altında ilk savunma "şerefi" bütünüyle Tito'ya aittir. Ne Deng Siao Ping kliği ne de bir başkası bu karşı-devrimci tezi ilk olarak ortaya atmış değildir. Zaten Çinli revizyonistleri, Tito'nun ayağına kadar götüren tamamen bu olgu değil midir?

"Üç Dünya Teorisi" ile Tito'nun mucidi olduğu "Bloksuzluk" eylemi ve teorisi arasında ne fark vardır? Özde hiç bir şey. Belki bazı ayrıntılarda ve hedeflerde. Bu biçimsel farklılıklar da gün geçtikçe kapanmakta, "Üç Dünya Teorisi" ve "Bloksuzluk Teorisi" hedeflerde, teori ve pratikte ve hatta lafızda birbirine tıpa tıp benzemektedir.

"BLOKSUZLUK TEORİSİ"

Tito'nun bu konudaki özel uzmanı Kardelj, "Bloksuzluğun Tarihsel Kökeni" adlı kitabında "Bloksuzluğun", "Üç Dünyacı"lıkla aynı şeyler olduğunu şöyle anlatıyor:

"Bloksuzluk akımı çoğu zaman 'Üçüncü Dünya' kavramlarıyla bir tutulmaktadır. Eğer bu kavramla bloksuzluk akımının toplumsal tarihsel rolünün tümü anlatılmak isteniyorsa, siyasal uygulamada her iki deyim de kuşkusuz kullanılabilir." (Bloksuzluğun Tarihsel Kökeni sy: 17)

"Bloksuzluk" akımı 20 yıl önceki şartlarda sosyalist kampı parçalamaya, dünya proletarya hareketi ile anti-emperyalist kurtuluş hareketleri arasındaki doğal bağı yıkmaya, gerçek kurtuluş mücadelelerini sabote etmeye ve doğrudan yeni sömürgeciliğin hayatiyetini uzatmaya hizmet etmekteydi.

"Üç Dünya Teorisi"ne her şeyiyle ilham kaynağı olan "Bloksuzluk Teorisi" tıpkı yeni oportünistler gibi bloksuz ülkeleri şöyle tanımlıyor:

"Bloksuz ülkeler toplumsal ve ekonomik-siyasal sistemlerindeki farklılıklara ve katkıların değişik oranlarda olmasına karşın ortak amaçları için önemli ölçüde birlik sağlamış bulunmaktadırlar." (Bloksuzluğun Tarihsel Kökeni, sy: 18)

Uluslararası yeni oportünizmin şefleri, "Üçüncü Dünya"nın ortaya çıkışının nedeni olarak gösterdiklerini dahi Tito'nun tezlerinden aşırmış bulunuyorlar. İşte Kardelj bu konuda da "Üç Dünyacı"lara ilham kaynağı veren şu açıklamayı yapıyor:

"Sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı sürdürülen devrimlerle ortaya çıkan bağımsızlıklarına yeni kavuşmuş olan ülkeler, blok suzluk akımının biçimlenmesinde en önemli unsur oldular. (Age. sy: 32)

"Yeni ekonomik düzen" denen ve hemen kimse tarafından nasıl bir şey olduğu açıklanamayan teori dahi köklerini Tito revizyonizminin yeni sömürgeciliği savunan bu tezlerinde buluyor:

"Tüm bunlar, tüm kıtalarda siyasal ve ekonomik bağımsızlık hakkı ve uluslararası ilişkilerde eşitlik sağlamak için uğraş içinde bulunan halkların direnişiyle karşılaştı." (Age. sy: 37)

"Üç Dünyacı"larımızın, "İkinci Dünya" dedikleri emperyalist ülkelerle birlik sorunu bile "Bloksuzluk

De.sa.7.sü.4'de

Yugoslavya'da milli mesele ve Çinli revizyonistler

Çinli revizyonistler, Tito ile birleşmeye karar verdikten sonra ona övgüler düzmekte kimseden geri kalmıyorlar. Onlar, Tito'yu aklamak, Tito'nun bütün tarihi günahlarının üzerini örtmek; komünizme karşı işlediği ağır suçları gizlemek için yoğun bir faaliyete girmiş bulunuyorlar. Artık Tito'nun suç ve günahları Çinli revizyonistler için övgüler düzelecek başarılar ve iyilikler olmuştur.

Bunun son örneklerinden biri Çinli revizyonistler tarafından yayınlanmakta olan "Peking Rundschau" dergisinin Haziran sayısında görülmüştür. Derginin bu sayısı Yugoslavya'yı oluşturan çeşitli ulusların katili Tito kliğini uluslar arasındaki eşitliğin şampiyonu olarak göstermeye çalışmaktadır.

"Peking Rundschau" bu konuda şunları söylüyor:

"İkinci Dünya Savaşının sonundan beri başında Başkan Tito ile birlikte Yugoslavya Komünistler Birliği, uluslar için aynı haklara sahip olma ve ulusal birlik siyaseti uyguluyorlar.

"Yugoslav devlet yöneticileri siyasi olarak aynı haklara sahip olmayı, ekonomik alanda aynı haklara sahip olmakla değişmesi gerektiğinin altını çiziyorlar. 1974'deki Yugoslavya Komünistler Birliği'nin 10. Kongresinde Başkan Tito, geri kalmış cumhuriyetlerin, özellikle Kosova otonom bölgesinin hızla gelişmesinin 'sosyalist topluluğun çeşitli ulusların gerçekten aynı haklara sahip olmalarının gerçekleşmesi için önemli bir koşul' olduğunu tespit etti."

Bu yazılanlara inanılırsa, bugünkü Yugoslavya çeşitli azınlık ulusların hür ve mutlu gelişebildikleri gerçek bir cennettir. Ama bütün bugünkü ve tarihi gerçekler bu söylenenlerin yalan dolu olduğunu gözler önüne sermektedir. Çinli revizyonistlerin yalanlarının tersine Yogoslavya'daki bütün azınlık uluslar, Yugoslav revizyonistleri tarafından özel bir baskı altında tutulmaktadırlar. Hele Çinli revizyonistlerin Kosova'daki Arnavut azınlığı için söyledikleri bütünüyle sahtekârlıktır. Çünkü geçmişte Tito rejiminin Kosova'daki Arnavutlara karşı düzenli askeri saldırılar düzenledikleri, köyleri yaktıkları, binlerce insanı katlettikleri bilinmektedir. Bu bölgedeki Arnavutların çeşitli yerlere dağıtılmak istendiği ve bunun bir ölçüde gerçekleştiği de yine bilinmektedir. Arnavut azınlığa karşı bu vahşice saldırılar 1960'ların sonlarına kadar sürmüş, bu tarihten sonra ise baskılar daha sinsice devam etmiştir.

Bugün de Yugoslavya'daki Arnavutların hakları yalnızca kağıt üzerindedir. Binlerce Arnavut hapishanelerdedir. Geçenlerde Avrupa basınına yollanan bir mektupta Arnavut azınlığına mensup bir kişi, İdrisova Hapishanesindeki durumu şöyle anlatmaktadır: *"Bu Makedonya hapishanesinde elliden fazla Arnavut siyasi tutuklu ağır baskılar karşısında ölüm orucuna başladılar. Dört haftadan beri siyasi mahkumların dış dünya ile ilişkileri yoktur ve her gün dövülüyorlar. Arnavut siyasi mahkumlarının çoğu 10 yıl dan fazla cezalara çarptırılmıştır."*

Sremska Hapishanesinden gönderilen başka bir mektupta ise şöyle denilmektedir: *"Kapılar kapandıktan sonra bir tabur asker sopalar ile hapishaneye girdi. Hücrelerde bulunan Arnavutlara saldırdılar. Bir hücreden diğerine giderek Arnavutlara işkence yaptılar."*

İşte gerçekler bunlardır. Yugoslavya'daki azınlık uluslar üstündeki baskılar, Çinli revizyonistler, "Yugoslavya halklar cennetidir" dediği için ortadan kalkmaz.

Yugoslavya'nın tıpkı Sovyetler Birliği gibi bir milliyetler hapishanesi olduğu dikkatli bir günlük gazete okuyucusu için bile son derece açıktır. Gün geçmez ki Hırvatların memnuniyetsizliği, Arnavutların isyanı, ordu içindeki çeşitli milliyetlerden subayların çekişmesi haberi yayınlanmasın. Tito'nun karısının milliyetler arasındaki çekişmelere ve bazı milletlerin diğer milletler aleyhine ordu ve devlet içinde gelişmeleri meselesine doğrudan karıştığı yakın zamanda günlük burjuva gazetelerini bile uzun süre işgal etmişti.

Kör gözün gördüğünü bir tek görmeyenler Çinli revizyonistler ve takipçileridir.

Çinli revizyonistler Tito'yu aklamak için Mao Zedung'u tahrif ediyorlar

Çinli revizyonistler Yugoslavya'yı aklamak, Tito'yu bağırlarına basmak için şimdi de Mao Zedung'un konuşma ve yazılarında tahrifata girişmişlerdir.

ÇKP'nin aylık teorik yayın organı olan Kızıl Bayrak dergisi Temmuz-1978 tarihli sayısında Mao Zedung'un 30 Ocak 1962 tarihli bir konuşmasını yayınlamıştır. "Büyük İleri Atılımla" ilgili konuşmasında Mao Zedung diğer şeylerin yanı sıra, sosyalist toplumdaki sınıf mücadelesini, Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'daki kapitalizme geri dönüş sorunlarına da değinmektedir. İşte Çinli yeni revizyonistler söz konusu konuşmayı Tito ile birleşmeye karar verdikleri ve bu yönde adımlar attıkları bir dönemde yeniden yayınlarlarken Yugoslavya'daki kapitalizme geri dönüşle ilgili sözleri çıkarmışlar ve yazıyı tahrif etmişlerdir.

Kızıl Bayrak dergisinin Temmuz-1978 tarihli sayısında yer alan konuşmada Mao Zedung'un "Yugoslavya bir burjuva ülkesine dönüştü" sözü çıkartılmıştır. Söz konusu yazının orjinal metni ülkemizde de "Yayınlanmamış Yazılar" içinde de bulunmaktadır. (Bkz. Yayınlanmamış Yazılar, sy: 145 May Yayınları)

Çin'in yeni revizyonistleri Mao Zedung'un yazılarını tahrif etmeye kadar vardırdıkları eylem çizgileriyle işin hangi noktalara geldiğini göstermişlerdir. Çinli revizyonistler ateşle oynamaktadırlar. Tito "yoldaşlarını" aklamak ve itibarını iade etmek için daha o kadar çok tahrif edilmesi gereken belge vardır ki, işte Çinli revizyonistlerin bu işin altından kalkacakları şüphelidir. Tersine; görünen, komünizmin şanlı tarihi ve o tarihe ait gerçek ve devrimci belgeler Çin'in yeni revizyonistlerini ezmeye yetecektir.

Devrimci proleterya hareketi komünizm davasının takipçisidir

Tito'ya karşı tavır, Marksizm-Leninizmin saflığını korumada bir mihenk taşıdır. Tito'nun düşüncesine karşı tavır, aynı zamanda Kruşçev'in, Brejnev'in, Togliatti ve Berlinguer'in düşüncelerine karşı da tavırdır. Çin'in yeni revizyonistleri bu mihenk taşının önünde sınıfta kalmışlardır. Onlar Yugoslav revizyonizmine karşı da yılmaz bir mücadele veren Mao Zedung'a ve Çin komünistlerine ihanet etmişlerdir. Tito'yu "dağların eteklerindeki çöplüğe" benzeten Mao Zedung'a karşılık Deng Siao Ping gibi revizyonist şefler, Tito'yu "saygıdeğer bir yoldaş" olarak nitelemektedirler.

Çin'in yeni revizyonistleri 1960'larda Mao Zedung'un önderliğinde ÇKP'nin Tito, Kruşçev ve Avrupalı diğer revizyonistlere karşı yürüttüğü büyük mücadelenin devrimci mirasını bir kalemde silip atmaya kalkışmıştır. Onlar Tito revizyonizmiyle birleşmek uğruna sosyalist Arnavutluk'a saldırmayı dahi yeğlemişlerdir.

Uluslararası yeni oportünizmin Türkiye acentası Aydınlık-TİKP şeflerine gelince; onların revizyonizme karşı yürüttüğü mücadelenin sahteliği artık açıkça ortaya çıkmıştır. Yeni oportünizmin büyük şefleri Deng Siao Ping ve benzerleri ile aynı iplikten dokunduklarını saklamaya gerek bile görmeyen bu şefler önlerine çıkan ilk fırsatta Titocu, Kruşçevci hatta sarılmakta beis görmemişlerdir. Onların sözde revizyonizme karşı yolladıkları okların gerçekte Enver Hoca yoldaşa, dünya komünizminin yıkılmaz kalesi AEP'ye ulaştığı ortadadır. Aydınlık-TİKP şeflerinin kaldırdığı sahte kızıl bayrakların üzerindeki sloganların da kofluğu anlaşılmıştır. "Revizyonizme karşı on bin yıllık mücadele ruhu"ndan bahsedenlerin bayrakları Tito "yoldaşlarının" önünde direkten aşağı indirilmiştir. Zaten hayatları boyunca böyle bir ruha sahip olmayanlar, Tito'yla birleşmek ve bu amaçla da AEP ve Enver Hoca'ya saldırmak söz konusu olunca ellerinde devrimci olduklarını belgeleyen herşeyi saklamaya büyük özen göstermektedirler. Şimdi kimin "revizyonizme karşı on bin yıllık mücadele ruhu" kimin "revizyonist bir ruh" taşıdığı artık gün gibi açıktır.

Ama dünya döneklere kalmaz. Komünizm davasının dünyada da, Türkiye toprağında da "revizyonizme karşı on bin yıllık mücadele ruhu" ile dolu gerçek takipçileri vardır. Türkiye proletarya hareketi Stalin'in, Enformasyon Bürosunun, Mao Zedung'un ve Çinli komünistlerin modern revizyonizme ve onun ilk şefi Tito'ya karşı verdikleri mücadelenin Türkiye topraklarındaki mirasçısıdır. Biz, Türkiyeli proleter devrimciler onlardan aldığımız kızıl bayrağı sonuna kadar yükseklerde dalgalandıracağımızı bir kez daha haykırıyoruz.

Revizyonizm yıkılacaktır.

ÇKP'nin Y"K"B'nin kongresine gönderdiği mesajın ilginç yanı

ÇKP'nin Yugoslavya "Komünistler" Birliği 11. Kongresine ilettiği mesajın tam metnini geçen sayımızda yayınlamıştık. Mesajda dönek Tito için "büyük önder", "yoldaş" "Marksizm-Leninizmin genel doğrularını somut olarak Yugoslavya'ya uygulayan" vb. nitelemelerde bulunulduğunu, ayrıca Yugoslavya kapitalizmi için "ülke koşullarına uyan sosyalist sistem" sıfatlarının kullanıldığını belirtmiştik.

Ancak ÇKP MK'nın mesajında ilginç bir yan daha var: Marksist-Leninistlerin birliğinin ilk şartının Rus emperyalizmine karşı tavır olduğu konusunda gürültülü laflar edenler mesajda Rus sosyal-emperyalizminden tek sözle dahi bahsetmemişlerdir. Bu bir diplomasi gereği midir? Yoksa "Bir telgrafta her şey yazılır mı?" deyip geçebilir miyiz? Hayır. Mesajda Rus sosyal-emperyalizmine karşı laf etmemek, Tito döneğiyle "ters düşmemek" için atılmış bilinçli bir adımdır. Çünkü Tito iki ve daha çok ağıldan beslenen kocamış bir öküzdür. O esas olarak ABD emperyalizminin beslemesi olduğu gibi özellikle son yıllarda Rus sosyal-emperyalizmine de yataklık etmektedir. Tito bir elinde Dolar tutarken öteki eliyle Ruble'ye uzanmakta, limanlarını 6. Filo'ya açmanın yanında Sovyetlerin Akdeniz Filosuna da yataklık yapmaktadır. Tito öyle "büyük bir Marksist-Leninist"tir ki Pekin'e uçmadan önce Moskova'ya uğrar, itibar görür, barıştan, yumuşamadan dem vurur.

Tito'ya ters düşmekten korktukları için Rusya'nın adını anmaktan çekinenlere sormak gerekir: Hani sizin ilkeniz? Sorunun cevabı Lenin'dedir:

"Parvus'un, bir oportünisti her hangi bir formülle yakalamanın zor olduğu yolundaki o çok yerinde gözlemi doğru çıkmıştır. Bir oportünist __her__ formüle kolayca imzasını atar ve onu aynı kolaylıkla terkeder, çünkü oportünist demek, kesin ve sağlam ilkelere sahip olmamak demektir."

Mesajın sahipleri Rus sosyal-emperyalizmine laf etmedikleri gibi diğer süper devlet, dünya halklarının diğer baş düşmanı ABD'den de tek kelimeyle bahsetmemektedirler. Çünkü herşeyden önce mesajın sahipleri ABD ile dostluğu iyice ilerletmişlerdir; ikincisi Tito döneğinin ilk efendisine söz etmek "hiç de hoş kaçmaz".

Mesajın revizyonizme tek kelimeyle dahi dokunmamasını ise "anlayışla" karşılamak gerekir. Kırk yıllık revizyoniste, revizyonizme karşı ortak mücadeleden bahsetmek elbetteki hoş olmayan durumlara yol açabilir. Hele "Üç Dünya"cıların revizyonizm yolunda attıkları adımlar da düşünülürse bu mesele daha iyi anlaşılacaktır.

Çinli revizyonistlerin mesajındaki bu eksiklikler bir diplomasinin gereği midir? ya da mesajın kısalığından mı ileri gelmektedir? Hayır, tersine partilerarası bu türden mesaj alışverişlerinde ortak düşmanlardan, ortak mücadeleden ve mesajı gönderen partinin kendi çizgisinden bahsetmesi kesinlikle yerleşmiş bir gelenektir. T"K"P'nin aynı kongreye gönderdiği mesaj dahi "dünya barışı", "Helsinki ruhu", "Büyük sosyalist blok" vb. zırvalardan rahatlıkla bahsetmektedir. Bu olgu bile Çinli revizyonistlerin yeni dostları Tito için ilkelerde dahi "fedakarlıktan" kaçınmadıklarını göstermektedir.

Kuru gürültü gerçekleri değiştiremez

Uluslararası komünist hareket, yeni bir tarihi döneme giriyor. İşçi sınıfı hareketi içinde fışkıran "Üç Dünyacı" oportünizm artık kendisini gizleyen bütün giysileri üzerinden atmakta, gerçek kimliğini bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Başta Çin'in yeni revizyonistleri olmak üzere bütün "Üç Dünyacı"lar dünya komünist hareketinin geçmişte aldığı bütün doğru kararlarını iptal ederek dönek Tito'yu aklamış bulunuyorlar. Onlar Kruşçev'in ayak izlerini titizlikle takip ederek eylemlerini AEP'ye saldırı, Arnavutluk'a yardımı kesme, Enver Hoca'ya iftira gibi uygulamalarla devam ettiriyorlar. Onların Kruşçev'in arkasından attıkları her adım, yüzlerindeki maskeyi biraz daha düşürüyor.

Gazetemiz son bir ayda "Üç Dünyacı"ların her eylemini tek tek deşifre ediyor. Yeni oportünizmin komünist hareketin mirasına yönelttikleri her saldırıyı açığa çıkarttık. Onların Tito hakkındaki gizli, açık bütün düşüncelerini ortaya serdik, Mao Zedung'u tahrife kadar varan siyasi eylem çizgilerini gün ışığına çıkarttık. Yeni oportünizmin Türkiye şubesi Aydınlık-TİKP ise var gücüyle gerçekleri karartmaya, üstlerini örtmeye çalışmaktadır. Onlar kuru gürültü ile artık saklanacak hiç bir yanı kalmamış ihaneti örtbas etmeye çaba harcamaktadırlar. ÇKP'nin Tito'ya yaldızlı laflarla süslenmiş mesajlar gönderdiği günlerde Aydınlık yazarları Arnavutluk'un Yugoslav topraklarına göz diktiğine dair hikayeler uyduruyorlar. ÇKP'nin Arnavutluk'a şantaj amacıyla yardımı kestiği sırada Arnavutluk'un Moskova'ya yaklaştığı hakkında haberler imal ediyorlar. Bütün bunlar ışıktan korkan farenin çırpınışlarından başka nedir ki? ihanetin ayak sesleri arşa yükselmişken hangi demagoji, çıkan gürültüyü örtmeyi başarabilir?

Aydınlık oportünizmi, bu meselede de yeni oportünizmin safında yer almakta, ama devrimci fırtınadan çekindiği için ortalığı toza dumana katarak gelişen olayları oldu bittiye getirmeye çabalamaktadır.

Evet şefler, açıklayın görüşlerinizi, açıklayın ki 'revizyonizme karşı on bin yıllık mücadele ruhunuzun' nasıl bir şey olduğu açıkça görülebilsin. Açıklayın ki nasıl Stalin düşmanı ve Tito hayranı olduğunuz ortaya çıkabilsin.

AYDINLIK-TİKP ŞEFLERİNE SORUYORUZ :

1- ÇKP'nin Yugoslavya "Komünistler" Birliği Kongresine yolladığı ve Peking Review dergisinin 25. sayısında yayınlanan mesajdaki duygu ve düşünceleri siz de savunuyor musunuz?

2- Daha önce kulağınıza fısıldandığı ve sizin de yorumsuz olarak başkalarının kulaklarına fısıldadığınız gibi Yugoslav ekonomisinin sosyalist bir ekonomi olduğunu, Stalin'in Tito'ya haksızlık ettiğini düşünüyor musunuz?

3- Tito'nun ihanetini ilk kez gören ve onun kulağından tutup teşhir eden Stalin'in devrimci çizgisini yanlış mı buluyorsunuz?

4- Tito'yu "sosyalist sisteme saldırdığı, emperyalizmle birleştiği ve milliyetçi bir yol tuttuğu için" komünist hareketin dışına atan Enformasyon Bürosunun çizgisini doğru mu, yoksa yanlış mı buluyorsunuz?

5- Tito ve kliğini "modern revizyonist teorilerin toplu ifadesi" olarak niteleyen 1960 Moskova Bildirisini hâlâ kabul ediyor musunuz?

6- Tito çetesini "dağların eteklerindeki çöplüğe" benzeten, "Yugoslavya burjuva bir ülkeye dönüşmüştür" diyen Mao Zedung'u ve "Tito sosyalist aile içine alınamaz" diyen Çinli komünistlerin görüşlerini paylaşıyor musunuz?

7- Kısacası, Tito ve şürekasını modern revizyonizmin ilk temsilcisi ve kaşarlanmış bir burjuva olduğunu, Yugoslav ekonomisinin gerçekte devlet kapitalizmi olduğunu kabul ediyor musunuz?

Aydınlık şefleri, Marksizmle yeni oportünizm arasında ortaya çıkan ve dün olduğu gibi bugün de küçük değil, büyük meselede revizyonizmin safında yer aldıkları halde, kendilerini gizlemeye çalışıyor, kargaşa ve demagojiden fayda umuyorlar. Ama alttan alta ve sinsice tabanlarını Tito'ya yoldaş dedirtmeye çalışıyorlar. Uzun zamandır Tito revizyonizmi hakkında olumsuz hiç bir tutum takınmamaya azami gayret gösteren Aydınlık şefleri Tito ile ilgili haberleri gazetelerinin manşetine de geçirtmeye özen gösteriyorlar.

Aydınlık revizyonistlerinin hedefi açıktır: Onlar tabandaki insanları kelimenin tam anlamıyla meseleye "ısındırmak" ve "Tito'nun yoldaş olduğu" fikrine alıştırmak istiyorlar.

TİKP şefleri bugüne kadar orkestra şeflerinden aldıkları her şeyi kamuoyuna yaydıkları halde, onlar Tito'yu ilk kez yoldaş ilan eden ÇKP mesajını gizlemeye çalışıyorlar. Aydınlık şefleri açısından her şey açıktır; ama onlar kendileri için açık olanı taban için bir müddet daha gizli tutmanın yollarını aramaktadırlar.

Herkesi bir kez daha uyarıyoruz. Aydınlık şeflerinin gittikleri yolun sonu bataktır. Bugün yalnızca Tito'nun Marksist olup olmadığı tartışılıyor. Bu meselede revizyonizm yolunu tutanlar, yarın Yugoslav özyönetim sistemine "sosyalist" diyecekler. Peki o zaman bu ekonomik örgütlenişin yalnızca daha büyük bir modeli olan Sovyetler Birliği'ne ne isim verilecek? Bugün Tito'ya "yoldaş" diyenler, yarın Tito ve Stalin, Stalin ve Kruşçev tartışması daha yoğun bir biçimde gündeme gelince nasıl tavır alacaklar? Cevabını bulamayanlara biz söyleyelim: Stalin bu kez yeniden "Korkunç İvan", "Çar", "despot" gibi sıfatlara layık görülecek. İşler ilerleyince Kruşçev'in Stalin hakkındaki gizli raporu ortaya çıkacak. Ve bugün Tito'ya yoldaş demek gibi "masum" bir günah işleyenlerden o gün o raporun altına imza atması istenecek.

Yol bir kere açıldı mı ihanetin sonu yoktur.

Artık herkes batağa giden yolu görmeli, ihanetin ateşinden elini çekmelidir. Hem devrimci kalmak, hem de Tito ile kucaklaşmak, ateşle suyun yan yana durması kadar saçma bir şeydir. Tito'ya sarılanlar ihanet suyunun devrimin ateşini söndüremeyeceğini bilmelidir.

FINDIK SÖMÜRÜSÜNE SON

FINDIK TABAN FİYATLARI AÇIKLANMALIDIR

Yüzbinlerce fındık üreticisi köylü, ürettiği fındığı satabilmek için hükümetin fındık taban fiyatlarını açıklamasını beklemektedir. CHP hükümeti ise hâlâ fındık taban fiyatlarını açıklamamıştır.

Bu durum yüzbinlerce fındık üreticisi köylünün ürettiği fındığı daha ucuza elinden çıkararak yeniden açlığa ve sefalete itilmesine sebep olmakta, onları tefeci-tüccarların kucağına itmektedir.

Zaten fındık üretimi yapan küçük üretici köylülük aracı ve tefeci gibi yarı-feodal ilişkiler altında ezilmekte ve sömürülmektedir. Ürettiği fındık komprador burjuvazi ve emperyalist tekeller tarafından yok pahasına kapatılmaktadır. Küçük üretici köylüler her yıl açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmektedir.

Bu yıl da komprador burjuvazi ve emperyalist tekeller köylülüğün alınterini, emeğini ucuza kapatmak, fındık taban fiyatlarını mümkün olduğu kadar düşük tutmaya çalışmaktadır. Tefeci- tüccarlar ve emperyalist tekeller fındık taban fiyatlarının en fazla 28 lira olması için CHP hükümetine baskı yapmaktadır. IMF heyetinin CHP hükümetine dayattığı koşullar arasında tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulması da vardır. CHP hükümeti de bu yılki fındık taban fiyatlarının ilân edilmesinde emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin da yattığı reçeteyi uygulamaya, fındık taban fiyatlarını düşük ilân etmeye hazırlanmaktadır.

Fındık üreticisi köylülük, CHP reformizminin gerçek yüzünü görmekte ve sömürü ve soygunun son bulması için mücadele etmektedir.

FINDIK ÜRETİMİYLE UĞRAŞAN AİLELERİN %90'ı KÜÇÜK ÜRETİCİDİR

Ülkemizde fındık üretimi önemli bir yer tutmaktadır ve toplam üç buçuk milyon insan fındık üretimiyle uğraşmaktadır. Bunların büyük bir çoğunluğu küçük üreticidir. Özellikle Doğu Karadeniz bölgesinde fındık üretimi yapılmaktadır. Ve bu bölgede fındık üretimi ile uğraşan köylü ailesi sayısı beş yüz binin üzerindedir.

Doğu Karadeniz'de fındık üretimiyle uğraşan beş yüz bin ailenin,ancak çok az bir bölümü geniş arazilere sahiptir.Fındık üreticilerinin büyük bir bölümü küçük üreticidir ve emperyalist tekellerin, komprador burjuvazinin ve aracı-tefeci vb. gibi yarı-feodal unsurların baskı ve sömürüsü altında bulunmaktadır. Fındık üreticilerinin % 90'ı 30 dönümden daha az araziye sahiptir. Ve bu miktar giderek yıldan yıla azalmaktadır.

KÜÇÜK ÜRETİCİLER ÜZERİNDE BİR BASKI ÖRGÜTÜ: FİSKOBİRLİK

Fındık üretimiyle uğraşan küçük üretici köylüler örgütsüz durumdadır ve emperyalist tekellerin, komprador burjuvazinin ve tefeci-tüccar vb. gibi yarı-feodal unsurların ağır sömürü ve baskısı altındadır.

Bugün egemen sınıflar ve onların sözcüleri tarafından küçük üreticilerin örgütü gibi lanse edilmeye çalışılan FİSKOBİRLİK, tefeci- tüccarların, devletin, küçük üreticiler üzerindeki sömürü ve baskıyı devam ettirmek için kullandıkları bir örgüttür. FİSKOBİRLİK üyelerinin yüzde doksanını küçük üreticiler teşkil etmesine rağmen, birliğin yönetimi tefeci-tüccarların elindedir. Üstelik bunlar bütün fındık bahçelerinin ancak dörtte birine sahiptir ve fındık üretimiyle uğraşan ailelerin % 2'sini oluşturmaktadırlar.

Egemen sınıflar eliyle 1938 yılında kurulan FİSKOBİRLİK,kurulduğu yıldan bu yana fındık üretimini değerlendirme,kontrol etme ve pazarlama konularında tefeci-tüccarların küçük üreticiler üzerindeki sömürüsünü artırmanın, onları açlığa ve yoksulluğa itmenin bir aracı oldu.

Bugün fındık üreticisi köylüler, taban fiyatının en az 40 TL. olmasını isterken, tefeci-tüccarların yönetimini gasbettiği FİSKOBİRLİK ve diğer tefeci-tüccar kuruluşları taban fiyatlarının 28 lirada dondurulmasını isteyerek köylülüğü daha fazla yoksulluğun pençesine itmektedir.

Daha önceden küçük üreticinin ürününü yok pahasına kapatan tefeci-tüccarlar, bu ürünü daha yüksek bir fiyatla FİSKOBİRLİK'e devrederek büyük kârlar vurmaktadırlar.

YARI-FEODAL SÖMÜRÜNÜN BİR BİÇİMİ: TEFECİLİK

Doğu Karadeniz Bölgesinde fındık üretimiyle uğraşan küçük üretici köylüler her türlü tarım girdilerinden (gübre, ilaç, vb.) yoksundurlar ve kredi desteğine sahip olamadıklarından tefecilerin eline düşmektedirler.Tefeciler çeşitli devlet kurumlarından sağladıkları parayı % 100'den daha fazla bir faizle küçük üreticiye vermekte ve onları açlığın ve sefaletin bataklığına itelemektedirler.

Bugün FİSKOBİRLİK'in verdiği krediler 'beş yüz bin fındık üreticisinin sadece 40 tanesine gitmektedir. ki, bunlar da büyük fındık bahçelerine sahip olan tefeci-tüccarlardır. Tefecilik yoluyla küçük üreticiyi sömürenler de bu tüccarlardır.

Bugün Doğu Karadeniz bölgesinde fındık üretimiyle uğraşan küçük üreticiler, ihtiyaç duydukları kredinin % 75'ini tefecilerden temin etmektedirler. Küçük üreticiler tefeciden aldığı paraya % 100 faiz ödemekte,tefeciye borçlarını ödemek için toprağını ipotek ettirmekte ve borcunu ödeyemediği takdirde de toprağını kaybetmektedir.

Fındık üreticisi köylüler fındık sömürüsünün son bulmasını ve her türlü yarı-feodal ilişkinin kökünden tasfiye edilmesini istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Fındık üreticisi köylüler fındık sömürüsünün son bulmasını istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Fındık üreticileri üzerindeki sömürü ve baskıya son

- FINDIK TABAN FİYATLARININ TESPİTİNE KÜÇÜK ÜRETİCİLERDE DE KATILMALI, VE BU YILKI, TABAN FİYATLARI EN AZ 40 TL. OLMALIDIR.
- FINDIK ÜRETEN KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN BANKALARA VE TEFECİLERE OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİ, TOPRAKLARI ÜZERİNDEKİ İPOTEKLER KALDIRILMALIDIR.
- BANKA KREDİLERİ VE FİSKOBİRLİK KREDİLERİ FINDIK ÜRETEN KÜÇÜK ÜRETİCİLERE FAİZSİZ OLARAK VERİLMELİDİR.
- FİSKOBİRLİK KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN SÖZ VE KARAR SAHİBİ OLDUĞU BİR ÖRGÜT OLMALI, FİSKOBİRLİK VE DİĞER ÖRGÜTLER ÜZERİNDE TEFECİ-TÜCCARLARA ETKİNLİK SAĞLAYAN BÜTÜN HÜKÜMLER ORTADAN KALDIRILMALI, FAŞİSTLER FİSKOBİRLİKTEN ATILMALIDIR. KOOPERATİFİN KONTROLÜ FINDIK ÜRETİMİYLE UĞRAŞAN KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN ELİNDE OLMALIDIR, HİÇ BİR ÜN KOŞUL GETİRİLMEDEN KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN KOOPERATİFE KATILMALARI SAĞLANMALI, ÜYELİK İÇİN MADDİ KATKI VB. GİBİ KOŞULLAR İLERİ SÜRÜLMEMELİDİR.
- GÜBRE VE İLAÇ FINDIK ÜRETİCİSİNE ZAMANINDA, UCUZA VE KREDİLİ OLARAK VERİLMELİDİR.
- FINDIK İŞÇİLERİNE 8 SAATLİK İŞGÜNÜ, SENDİKA VE SİGORTA HAKKI SAĞLANMALI, ASGARİ ÜCRET UYGULANMALIDIR.

1969'da Ordu'da fındık üreticileri, karayolunu 12 saat süreyle trafiğe kapattılar.

Akhisar'ın Süleymanlı köylüleri

«Toprak ve özgürlük istiyoruz»

Akhisar'ın Süleymanlı kasabasının yoksul ve orta köylüleri, 1977 Kasım ayında mera olarak bilinen toprakları açmışlar ve bu toprakları ekmişlerdi. Köylüler bu topraklardan bir dönem ürün de almışlardır.

Fakat Akhisar Kaymakamlığı köylünün işgal ederek ekip biçtiği toprakları "köy tüzel kişiliği"ne ait olduğunu iddia ederek, 1978 Haziranında bu toprakları, üzerinde yapılan üretime son verdiğini açıklamıştır. Bunun arkasından da bir köylünün samanları yakılmıştır.

Süleymanlı köylüleri bu işgal eylemini ve nedenlerini şöyle anlatmaktadırlar:

"Bizler yoksul ve az topraklı köylüleriz.Ortalama 5 ile 30 dönüm arasında toprağımız vardır. Nüfusumuz da oldukça kalabalıktır. Bu yüzden de mera topraklarından yararlanmanın iyi olacağını düşünerek geçen yıl kasım ayında bu toprakları işgal ederek sürüme açtık. Ahisar Kaymakamlığı ise bizlere haziran ayında 'meni müdahale' kararı gönderdi. Bu toprakların köy tüzel kişiliğine ait olduğunu iddia etmiştir. Ve bizleri işgal ettiğimiz topraklardan sürmüştür. Bizler toprak ve özgürlük istiyoruz. Bu topraklar bizlerindir,bizlerin olmalıdır."

Fındık üreticisi köylülük baskı ve sömürüye hiçbir zaman boyun eğmedi

Fındık üreticisi köylüler hiç bir zaman egemen sınıfların baskı ve sömürüsüne boyun eğmemişler, fındık taban fiyatlarının yükseltilmesi,her türden yarı-feodal boyunduruğun kırılması için miting, yürüyüş ve çeşitli direniş eylemleri düzenlemişlerdir.

Bu eylemlerin ilki Fatsa'nın Beyceli köylülerinin yaptıkları "yol yürüyüşü"dür. Beyceli köylüleri, 1965'lerde, Ordu'ya kadar yürümüşler, Valilik önünde taleplerini haykırmışlardır. Vali,köylülerin direnişine boyun eğmiş ve isteklerini yerine getirmek zorunda kalmıştır.

1968'lerden itibaren ise Karadeniz Bölgesinin küçük üretici köylüleri taban fiyatlarının yükseltilmesi ve her türlü sömürü ve baskının kaldırılması için geniş kitle eylemlerine girişmişlerdir. Bu direnişler Ordu'dan Giresun'a kadar birçok yere yayılmıştır. Küçük üreticiler Ordu'da, Fatsa'da, Bulancak'ta ve Giresun'da sömürücü zalimlere karşı seslerini yükseltmişlerdir.

Özellikle Ordu ve Bulancak mitinglerinde, küçük üretici köylüler karayolunu saatlerce trafiğe kapamışlardır.

1969 yılında yapılan eylemlerde ise komprador burjuvazi ve toprak ağaları devleti geri adım atmak zorunda kalmıştır. Egemen sınıflar fındık taban fiyatlarını daha önceden 575 kuruş olarak açıklamalarına rağmen, Ordu'da yapılan mitingden sonra bunu 850 kuruşa çıkarmak zorunda kalmışlardır.

Köylülerin mücadelesinden korkan tefeci-tüccarlar 1970 yılında bir tertibe giriştiler ve 1970 yılında Ordu'da bir miting düzenlediler. Köylülüğün taleplerini istismar etmeye kalkıştılar. Ama başarılı olamadılar. Köylüler, devrimci ve yurtseverler miting alanını doldurarak taleplerini haykırdılar. Tefeci-tüccarlar ve onların uşakları bir köylüyü vurdular, şehirde yağmaya giriştiler.

Fındık üreticisi köylüler, bu olaydan sonra tefeci-tüccarların gerçek yüzünü daha iyi kavradılar.

Bugün de 1968-1969'ların mücadelesi Karadeniz köylülerine ışık tutuyor. Ve onlar baskı ve sömürüye karşı yeni mücadelelere girmek için hazırlanıyorlar.

Fındıktaki sömürüyü yok edecek,yarı-feodal kalıntıları süpürüp atacak olan köylülüğün mücadelesi olacaktır.

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

● **TÜM PTT-DER**'in 3.Olağan Genel Kurulu 9 Temmuz 1978'de yapıldı ve Genel Kurulda alınan bir kararla derneğin genel merkezinin Ankara'dan İstanbul'a taşınması kararlaştırıldı. Yapılan seçimler sonucunda yönetime Yurtsever Devrimci PTT-liler seçildi.

Daha önceden ortak olarak karar alınmasına ve tarafların bu karara uyacağını belirtmelerine rağmen, Halkın Yolu ve Halkın Birliği taraftarları kongre günü gizlice anlaşarak Yurtsever Devrimci PTT'lilere karşı biribirleriyle ittifak yaptılar ve ortak bir liste çıkardılar. Bu yetmiyormuş gibi, derneğe üye olmayan kişilere ellerine geçirdikleri delege kartlarıyla oy kullandırmak istediler.

Yurtsever Devrimci PTT'liler bu oyunun oynanmasına izin vermediler.

Yapılan seçimler sonucunda Halkın Yolu ve Halkın Birliği taraftarlarının oluşturduğu ortak liste 20, Yurtsever Devrimci PTT'lilerin oluşturduğu liste ise 22 oy aldı.

Genel Kurul'da ihraç edilen öğretmenler hakkındaki karar kaldırılmalıdır

Bilindiği gibi TÖB-DER 4.Olağan Genel Kurulu 21-24 ağustos tarihleri arasında toplanacaktır.

Geçmişteki kongrelerden farklı olarak bu Kongrede devrimci,demokrat ve yurtsever öğretmenlere ve delege arkadaşlara daha önemli ve tarihi görevler düşmektedir. Bugün bütün TÖB-DER'li öğretmen kitlelerinin en temel görevi, Genel Merkeze çöreklenmiş olan sosyal-faşist çeteyi yıkmak, TÖB-DER'in birliğini ve bütünlüğünü sağlayarak örgütte demokrasiyi egemen kılacak bir yönetimi iş başına getirmektir.

Bunun yanı sıra ve bunun bir parçası olarak 4. Olağan Genel Kurul, sosyal-faşist çetenin örgütten uzaklaştırdığı,çeşitli sudan bahanelerle ihraç ettiği devrimci, demokrat ve yurtsever öğretmenlerin TÖB-DER'e geri dönmelerini sağlayan, sosyal-faşist çetenin anti-demokratik kararlarını iptal eden bir genel kurul olmalıdır.

TÖB-DER'de demokrasinin sağlanmasının ve demokratik merkeziyetçilik ilkesinin işlerlik kazanmasının yolu buradan da geçer.

Hatırlanacağı gibi bugün yönetimde olan sosyal-faşist klik, kendi tahakkümünü sağlamlaştırmak ve öğretmenlerin yükselen demokratik mücadelesini sekteye uğratmak için,sudan bahaneler göstererek birçok devrimci, demokrat ve yurtsever öğretmeni TÖB-DER'den ihraç etmiş ve onları polise ihbar etmişti. Bunun yanı sıra 40'a yakın TÖB-DER şubesinin yönetim kurullarını görevden almıştı.Görevden aldığı yönetim kurulları yerine ise tepeden inmeci bir şekilde kendi adamlarını tayin etmişti.

Reformistler ve bazı ortayolcu akımlar ise sosyal-faşist çetenin bu uygulamalarına yardımcı olmuştu. Onlar da birçok yurtsever devrimci öğretmenin örgütten ihraç edilmesi ve bazı şubelerin yönetim kurullarının feshedilmesi için sosyal-faşist çeteye yolu açmıştı.

TÖB-DER Genel Kurulunun yaklaştığı bu günlerde, örgütün başına çöreklenmiş sosyal-faşist çete, bugün yeniden demokrasi havarisi kesilmiştir. Onlar bol bol TÖB-DER'de demokrasiden bahsetmektedirler. Fakat geniş öğretmen yığınları onların savunduğu demokrasinin nasıl bir demokrasi olduğunu çok iyi bilmektedirler ve bunu bizzat kendi tecrübeleri ile yaşamışlardır. Bugün yönetime yeniden Gazioğlu sosyal-faşist kliğinin veya herhangi bir sosyal-faşist kliğin gelmesi durumunda, örgütten ihraç edilecekler sadece yurtsever devrimci öğretmenler olmayacak, tersine sosyal-faşistler kendilerinden olmayan veya kendilerine karşı olarak bildikleri birçok öğretmeni örgütten ihraç etmeye çalışacaklardır.Sosyal-faşistlerin hedefleri arasında ortayolcular da olacaktır.

Bunun için sosyal-faşistlere karşı olan, TÖB-DER'de demokrasiden ve birlikten yana olan bütün, öğretmenler,öğretmen grupları ilkeli bir temelde sosyal-faşistlere karşı tek bir cephe oluşturmalı ve sosyal-faşisterin yeniden yönetime gelmelerini engellemelidirler. Bugün TÖB-DER'in başına çöreklenmiş bulunan sosyal-faşist tahakkümü yıkmalı, sosyal-faşistlerin aldığı bütün kararları iptal etmeli,uygulamaları kaldırmalıdırlar. Genel Kurul ihraç edilen bütün öğretmenleri geri almalıdır.

İhraç edilen tüm üyeler örgüte geri alınmalıdır.

Feshedilen şube yönetimleri hakkındaki karar kaldırılmalıdır.

Örgüt yıkıcısı, ihraççı, ve fesihçi sosyal-faşist hainlerden hesap sorulmalıdır.

TÖB-DER'den ihraç edilmiş arkadaşlara duyuru

Önümüzdeki ayda yapılacak olan TÖB-DER Genel Kurulunda ihraçların tartışılmasını sağlamak ve savunma hakkını kullanabilmek için, haklarında ihraç kararı verilmiş olan öğretmen arkadaşların TÖB-DER Genel Merkezine noter kanalıyla dilekçe vermeleri, başvurmaları gerekmektedir.

Haklarında ihraç kararı verilmiş öğretmen arkadaşlar, zaman geçirmeden noter kanalıyla TÖB-DER Genel Merkezine başvurmalıdırlar.

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

TÖB-DER 4. OLAGAN GENEL KURULUNA DOGRU

TÖB-DER KAPATILAMAZ

Egemen sınıfların ve onların faşist diktatörlüğünün kitlelerin geniş bölümlerini bağrında toplayan örgütlere karşı baskı ve saldırıları giderek artmaktadır. Egemen sınıfların ve onların sözcüleri reformist CHP hükümetine kitle örgütlerinin kapatılmasını dayatmaktadırlar. CHP hükümeti de egemen sınıfların politikasını uygulayarak halkın mevcut özgürlüklerini adım adım yok etmenin planlarını yapmaktadır.

CHP hükümetinin eliyle bir kısım derneklerin kapatılmasından sonra, şimdi de egemen sınıfların sözcüleri hükümetten öğretmenlerin kitle örgütü TÖB-DER'i kapatmasını istemektedirler.

Bugün TÖB-DER Genel Merkezini gaspetmiş sosyal-faşist klik ise egemen sınıfların bu hazırlıkları karşısında sessiz kalmakta ve TÖB-DER'in geleceğini reformist CHP hükümetinin insafına bırakmaktadır.

Fakat kan dökerek ve can vererek demokratik haklarının bir bölümünü kazanabilmiş geniş öğretmen yığınları TÖB-DER'in kapatılmasına izin vermeyecektir. Egemen sınıfların arzuları kursaklarında kalacaktır.

Geniş öğretmen yığınları TÖB-DER'e her zamankinden daha fazla sahip çıkacak ve kazanmış oldukları mevzileri faşistlerin ve sosyal-faşistlerin saldırıları karşısında daha da bir kararlılıkla koruyacaklardır.

On milyonlar

Baş.ta.sa.2'de

1977 yılının ilk aylarında yapılan grevlere 38 milyon işçi katıldı. Revizyonist ülkelerde de büyüyen bu grev ve direniş dalgası, burjuvazinin kanlı baskı aygıtıyla çatışmalar içinde büyümüş, sömürücülerin iktidarının doğrudan temellerine yönelmiştir. Gittikçe geniş yığınlara dayanan ve keskinleşen sınıf mücadelesi dalgası karşısında tekelci burjuvazi, cinayetlerden tehdit ve şantajlara kadar her yola başvurmaktadır.

Artık grevci ve direnişçilerin on milyonlarla ifade edildiği günümüzde, burjuvazinin ve onun sosyal-demokrat, revizyonist ve oportünist ajanlarının karşı-devrimci propagandası da yoğunlaşmaktadır. Burjuvazi ve onun tüm uşakları, kapitalizmin derin buhranının geçici ve çözülebilir olduğunu savunuyorlar. Hatta onlar, işçi sınıfı mücadelesini, işsizlik ve pahalılığın sorumlusu gibi gösteriyorlar. Birlikte bulunan sosyal-demokrat partilerden "Avrupa Komünistleri-ne" kadar, Karillocu hainlerden "Üç Dünya" revizyonistlerine kadar bütün oportünistler, işçi sınıfının hakları için mücadele etmemesini, buhranı daha da keskinleştirmemek için şu ya da bu nedenle kendi tekelci burjuvazisinin kuyruğuna takılmasını istiyorlar. İtalya'da revizyonist parti "bunalım sürdükçe grev ve direnişler anlamsızdır" diye sınıf işbirliğini açıkça ilan etti. İspanya'da Karillo'nun revizyonist partisi işçilerin, yalnızca baskı ve sömürüye karşı gösteri yapmamalarını değil, ayrıca faşist kralcı rejimi destekleyen gösterilere katılmalarını isteyecek kadar ileri gitti.

Burjuvazi ve onun savunucusu olan bütün oportünistler, gerçekte devrimden korkuyorlar. Onlar, proletaryayı devrim için eğiten ve çelikleştiren sınıf savaşçılarından korkmaktadırlar. Proletarya, kapitalizmin mezar kazıcısı olan bu en devrimci sınıf, burjuvazinin ve onun ajanlarının bütün çabalarına rağmen hızla sınıf mücadelesi barikatlarına atılmaktadır. Nitekim 1977 yılında grevlerin ve greve katılan işçilerin sayısı önceki yıla göre çok fazla olmuştur. ABD'de milyonlarca işçinin katıldığı 5600 grev; İtalya'da 110 milyon iş saatinin kaybolduğu, binlerce grev yapılmıştır. İngiltere'de 1977'de yapılan grevlerin sayısı önceki yıla göre % 36 daha fazla olmuş, kaybolan işgünü sayısı iki kat artmıştır. Japonya, Batı Almanya, İspanya, Fransa'da sınıf mücadelesi dalgası kabarmaktadır.

AMERİKA'da 1977'de grevlerde geçen 56 milyon işgününden sonra bu yılın başlarında grev hareketi daha büyük boyutlara ulaştı. ABD'de üç bin maden ocağında 160 bin işçi aylar süren bir greve giriştiler. Tekelci burjuva diktatörlüğünün baskı ve tehditlerine rağmen grevci işçiler ayakta direndiler. Sendika patronlarının tekellerle açık işbirliği sonunda imzaladıkları anlaşmaları işçiler tanımadılar. İşçiler, boyun eğmeyen kavgalarıyla birçok taleplerini kabul ettirdiler. Bu büyük grev diğer kollardaki işçilere örnek oldu. Örneğin, Douglas Havacılık Şirketinde 8 bin işçi greve gitti.

Gene ABD'de gençlik kitleleri kapitalist baskı ve sömürüye karşı haklarını savunarak daha kararlılıkla mücadeleye atılmaktadır. Özellikle gençliği büyük ölçüde etkileyen işsizliğe karşı 5 bin genç Waşington'da güçlü bir protesto gösterisi yapmışlardır.

Diğer yandan işçi sınıfının ve geniş emekçi kitlelerin kapitalist baskı ve sömürüye karşı başarılı grevlerinin yanı sıra ırk ayrımına karşı protesto gösterileri de artmaktadır. Tupelo, Huston gibi şehirlerde büyük gösteriler yapılmıştır. Bu protesto hareketlerinde polis ile beyaz derili olmayan emekçiler arasında sert çatışmalar olmuştur.

İNGİLTERE'de 1977 yılında ücret artışlarını sınırlayan "toplumsal kontrat" karşısında güçlü direnişler oldu. 1975 yılında tekeller tarafından zorla dayatılan ücret artışlarının sınırlandırılmasının sürdürülmesine karşı Leyland motorlu araçlar fabrikasında, Londra Havaalanında ve birçok gazetede matbaa işçileri grevlere gittiler. 65 elektrik santralinde 4 bin işçinin ve 3 bin oksijen işçisinin grevine, kamu kesiminde çalışan 50 bin hizmet işçisi ve 30 bin itfaiyeci katıldı. Ücret artışlarının sınırlandırılmasına karşı mücadele bugün de genişlemektedir. Nisan ayında Rolls-Royce otomobil fabrikasında 6 bin işçi, ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları için greve gitti. Liverpool civarında tersane işçileri de greve katıldı. Mayıs başlarında matbaa işçileri bir günlük greve başladı. Nihayet 32 bin maden işçisi ücret artışı için grev mücadelesine katıldı.

BATI ALMANYA'da grev dalgası 15 yıldır görülmedik ölçüye yükseldi. Hoechst Fabrikasında 8 bin işçinin grevinden hemen sonra, tersane işçileri ile ten çıkartılan protesto için greve gittiler. Mart ayında ise 650 bin matbaa işçisinin grevi bütün Almanya'yı sarstı. Maden işçileri de daha iyi ücret ve çalışma koşulları için greve gittiler. Bütün bu grevlerle tekelci devlet cihazının parçası haline gelmiş bulunan sendika patronlarının aygıtı DGB, işçi sınıfının direnişini kırmak için uğraştı.

İTALYA'da milyonlarca işçi, işsizliği ve fiyat artışlarını protesto için grev ve gösterilerini sürdürdüler. Roma Havaalanındaki grev, iç ve dış ulaşımı durdurdu. Milano'da, Cagliari'de binlerce işçi işsizlik ve pahalılığı protesto için grevlere katıldı. Binlerce sahil balıkçısı, posta emekçisi haklarını korumak için ayağa kalktı.

FRANSA'da metal işçileri, inşaat işçileri, tekstil işçileri grevlere atıldılar. Mayıs ayında Renault otomobil fabrikasında 35 bin işçi, 9 bin işçinin işten atılmasını protesto için greve gitti. Grev boyunca polis ile direnişçi işçiler arasında şiddetli çatışmalar oldu.

BELÇİKA'da uzun zamandır süren çelik işçilerinin grevi sonucunda büyük bir yürüyüş yapıldı. Belçika tekelci burjuvazisi, fabrikaları yenilemek ve yeniden kurmak adı altında üretimi durdurup işçi çıkartıyor. Böylelikle de düşük ücretle işçi almak istiyor. Bunu protesto eden binlerce işçi Belçika polisi ile çatışmalara girişti. Belçikalı işçiler, 8 bin arkadaşlarının işten atılmasını kabul etmiyorlar. Grev ve direniş kararlılıkla sürmektedir.

İSPANYA'da proletarya ve emekçi kitleler, ağır hayat şartlarına karşı sürekli olarak güçlü protesto hareketlerine atılıyorlar. 18 Mayıs'ta Barselona'da 1 milyondan fazla inşaat işçisi, dökümcü işçisi, tekstil işçisi, turizm ve sağlık emekçisi greve çıktı. Grevcilerin düzenlediği yürüyüşe 200 bin emekçi katıldı. Sevilla eyaletinde metal ve tekstil işçileri genel greve gittiler. Costa del Sol'da ulaştırma emekçileri mücadeleye atıldılar. Bütün bu protesto hareketleri, Karillocu hainlerin burjuvaziyle yaptığı anlaşmalara, ücretlerin dondurulmasına, işsizlik ve pahalılığa karşı yükselen eylemlerdir.

PORTEKİZ'de faşist terörün artışına karşı güçlü gösteriler düzenleniyor. Binlerce işçi, bu gösterilerde eski faşistlerin yeniden görevlendirilmesini protesto ediyorlar.

JAPONYA'da çeşitli şehirlerde protesto grevleri ve gösteriler sürüyor. Tokyo'da 150 binden fazla işçi, ücret artışı istediler. Mart ayındaki bu gösteriye ülkenin 33 şehrinde benzer gösteriler eşlik etti. Binlerce Japon emekçisi, Narita askeri havaalanının inşasına karşı yürüyüş yaptı. Bu protesto eylemine, zorla topraklarından atılan bölge köylüleri ve öğrenciler de katıldı. Japon polisi, yüzlerce göstericiyi tutukladı.

Çeşitli kapitalist ülkelerdeki grev ve direnişlerin böylesine yoğunlaşması, emekçi kitlelerin mücadele azminin bilendiğini, sınıf bilincinin yükseldiğini göstermektedir.

Amerika'da 2 bin kızılderili, 5 bin kilometrelik bir uzun yürüyüşle ırk ayrımını protesto ettiler.

MAHKEME KANALIYLA ALDIĞIMIZ TEKZİP'TİR

OKTAY ENGİN KIŞKIRTICI AJAN DEĞİL, ERDEMLİ BİR DEVLET GÖREVLİSİDİR»

Oktay Engin'in 6-7 Eylül olaylarında suçsuzluğu, kesinleşmiş yargı kararı ile kanıtlanmış bulunmaktadır. Hal böyle iken, hakikat dışı suçlamalarla, iftiralarla, neyin sağlanmak istendiği meçhuldür.

Oktay Engin sürdürdüğü Devlet Hizmetlerinde her zaman devletin yanında halkla bütünleşerek görev yapmış şerefli bir insandır. Erdemli insanları karalama gayretleri ise insanlık şeref ve haysiyeti ile bağdaşacak bir tutum değildir.

OKTAY ENGİN
EMNİYET GENEL MÜDÜR MUAVİNİ

İki süper devlet

Baş.ta.sa.1'de

mek istiyorlar. Bu görüşmelerin, silahsızlanma ve barış için yapıldığı izlenimini yaratmaya çalışıyorlar.

Gerçekte iki süper devlet, halklara karşı çılgınca silahlanıyorlar. Üç yıldır yüzü aşkın görüşme yapıldı. İki süper devletin askeri bütçeleri 100 milyar doları aştı. Amerikan emperyalistleri dünyanın 30 ülkesinde 500 bin asker besliyorlar. 29 büyük, 3000 küçük üs ve askeri merkezi denetliyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri üretimin % 13'ünü silah ve birliklerin artırılması için kullanıyorlar.

SALT görüşmeleri sonunda iki süper devlet silahları azaltmadılar. Tersine Phoenix füzeleri, Bock Fire gibi yeni stratejik silahlar yaptılar. Bütün bunların gösterdiği gibi, SALT pazarlıkları iki süper devletin siyasetine hizmet etmektedir. ABD ve SB yöneticileri, çılgınca silah yarışını göz ardı etmek ve halkları uyuşturmak için bu pazarlıkları kullanmak istemektedirler. Halklar, iki emperyalist süper devletin özgürlük ve bağımsızlığın, dünya barışının en tehlikeli düşmanları olduğunu açıkça görüyorlar.

Marksist-Leninist

Baş.ta.sa.3'de

onların, Fransız emperyalizmi ve yerli uşakları ile birleşme öğütledikleri bir Afrika ülkesinin, Dahomey'in proletaryası ve ezilen halkı artık Dahomey Komünist Partisi ile gerçek bir devrimci önder bulmaktadır. Marksist-Leninist hareket bütün dünyada büyüyor ve güçleniyor. Titocular, modern revizyonistler, Avrupa "komünistleri", "Üç Dünyacı"lar ve bütün revizyonistler, uluslararası proletarya ve ezilen halkların mücadelesi karşısında gittikçe küçülüyorlar.

"Üç Dünya"

Baş.ta.sa.5'de

Teorisi" içinde eksik değildir. Titocu ideolog bu sorunu da şöyle açıklıyor:

"... Son yıllarda birçok gelişmiş, hatta çok gelişmiş ülkelerin bloksuz ülkeler doğrultusunda davranmaları ya da varılmak istenen amaçlara ortak olmaları, bir raslantı değildir." (Age. sy: 19)

"Üç Dünyacı"lığın kökeninin "Bloksuzluk Teorisi"nde yattığını göstermek için bu kadarı yeter. "Üç Dünyacı"lar tıpkı Titocular gibi proletarya önderliğinde halk devriminin zaferi olmadan, emperyalizm tasfiye edilmeden, kapitalist-emperyalist zincirlerin içinde; tekelci ilişkilerin, hegemonyacılığın tasfiye edilebileceğini, uluslararası ilişkilerde eşitsizliğin ve buna dayanan yeni ekonomik ilişkilerin kurulabileceğini söylemektedirler. Onların ikisi de emperyalizmin yeni sömürgeci pratiğinin hararetli destekçileri olmaktadırlar.

İşte her ikisinin ortak noktası budur. Onları birleştiren de budur.

İşçi sınıfı

Baş.ta.sa.4'de

le barikatlarında yükselen gür sesimiz, birliğimiz ve azmimiz kan emici patronların ve işçi düşmanlarının yüreğine korku saldı. Direnişimiz ve gücümüz karşısında hevesleri kursaklarında kaldı. Direnişimiz ve mücadele azmimiz karşısında, bizleri düzenin uysal köleleri yapmak için hazırladıkları yasa tasarılarını bile sokak başlarında bırakarak kaçtılar. 1970'de ve 1976'da savaşı onlar değil, biz kazandık.

1970 15-16 Haziranındaki Büyük Direnişimiz sonucunda -ki bu direnişimiz DİSK'li sendika ağaları tarafından engellenmeye ve kırılmaya çalışılmıştı- egemen sınıfların ve onların temsilcilerinin hazırladığı Yeni Sendikalar Yasasını yırtıp atmıştık. Kazanılmış haklarımıza yönelen topyekün saldırıyı kararlılıkla püskürtmüştük.

Aynı şekilde 1976 yılında, revizyonist sendika ağalarının ve diğer sendika ağalarının engellemelerine rağmen ülke çapında başlattığımız genel grev-genel direniş eylemimizle faşist DGM'leri işlemez hale getirdik, faşist DGM'lerin yeniden kurulması için çıkarılmak istenen yasayı bir kağıt parçası gibi buruşturarak bir kenara fırlattık.

Yani savaşı egemen sınıflar ve onların temsilcileri değil, biz kazandık. Direnişimiz ve mücadele azmimiz karşısında egemen sınıfları gerilettik.

Fakat onlar kendileri için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak sevdasından hiç bir zaman vazgeçmediler. Kazanmış olduğumuz haklarımızı yeniden yok etmek için daima fırsat kolladılar. Mücadelemiz karşısında faşist MC'nin çökmesinden sonra binbir vaatle iktidara gelen CHP reformistleri, bugün Türk-İş'li sendika ağaları ile birlikte bizler için yeni bir kölelik anlaşması hazırlamışlardır ve buna dayanarak da komprador patronlar ve emperyalist parababaları sömürü ve soygunu artırmanın ve biz işçileri bu soygun düzeninin uysal birer kölesi durumuna getirmenin hazırlığını yapmaktadırlar.

Fakat 15-16 Haziranların, DGM Direnişlerinin yaratıcısı olan bizler, bugünkü topyekün saldırıyı da püskürtmeye kararlı olduğumuzu, kazandığımız hiç bir mevziden bir adım bile geri atmayacağımızı dosta düşmana yeniden göstereceğiz. CHP reformistlerinin ve Türk-İş'li faşist sendika ağalarının imzaladığı bu kölelik ve ihanet anlaşmasını tanımayacağız, tıpkı Sendikalar Yasası ve DGM Yasasında olduğu gibi bu kölelik anlaşmasını yırtarak tarihin çöp tenekesine atacağız.

Grevlerle, direnişlerle 'yukarıdan' yapılan toplusözleşmeleri tanımamakla ve sendika ağalarının direktiflerine uymamakla, imzalanan bu kölelik anlaşmasını fiilen işletmeyeceğiz, onu bir anlaşma metni olarak da ortadan kaldıracağız.

Kazanılmış haklarımızı yok etmeye yönelen bütün saldırı ve tertipleri geri püskürteceğiz, bu mücadele içinde yeni mevziler kazanacağız, faşist diktatörlüğü yıkmak ve sömürüsüz bir düzen kurmak için mücadelemizi ve birliğimizi adım adım ilerleteceğiz.

Bugün bu mücadeleye hazırlanırken faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağalarının hiç bir şekilde yanımızda olmayacaklarını, tersine karşımızda olacaklarını biliyoruz. Bunun için de mücadelemiz sadece komprador patronlara ve onların devletine karşı değil, aynı zamanda mücadelemizi engelleyen ve bizleri satan sendika ağalarına karşı da yönelecektir. Bu mücadele içerisinde sendika ağalarını sendikalarımızın başından uzaklaştırmaya çalışarak, sendika yönetimine biz devrimci işçilerin gelmesini sağlayacağız.

Daha da önemlisi bu mücadele içerisinde proleter devrimci hareketle daha fazla bütünleşecek, onun bayrağı altında daha fazla toplanacak ve bu sayede de bütün mücadelemizi siyasi taleplerimizin gerçekleştirilmesi için yürüttüğümüz mücadeleye tabi kılacağız. Bu mücadele içerisinde daha geniş işçi ve emekçi yığınları ile birleşmeye ve kurtuluşumuzun ancak sosyalizmle gerçekleşeceğini daha iyi kavrayacağız.

ARABAŞLIK III

Bunun için de bugün önümüze sürülen yeni kölelik anlaşmasını tanımadığımızı ve tanımayacağımızı ilan ediyoruz, saldırı ve baskılar karşısında boyun eğmeyeceğimizi açıklıyoruz.

Ve diyoruz ki:

* Reformist CHP hükümetinin ve Türk-İş'li faşist sendika ağalarının imzaladığı yeni kölelik ve ihanet anlaşması iptal edilmeli, uygulamaya sokulmamalıdır.
* İş Kanunundaki bütün anti-demokratik maddeler kaldırılmalıdır.
* Toplu işten çıkarmalara ve siyasi nedenlerle işten çıkarmalara son verilmelidir.
* Asgari ücret yükseltilmeli ve asgari ücret gerçek fiyat artışlarındaki artışa bağlı olarak artmalıdır. Sendikalara ek protokollar yapma hakkı verilmelidir.
* Toplusözleşme görüşmelerinde kıdem tazminatlarına üst sınır konmamalıdır.
* Grup sözleşmeleri ve bu yöndeki uygulamalar bütün sonuçları ile birlikte kaldırılmalıdır.
* Toplusözleşme sürecinde işçiler, görüşmelerin seyrinden sık sık haberdar edilmelidir.
* İşçilerin çoğunluğu tarafından kabul edilmeyen toplusözleşmeler yürürlüğe girmemelidir.
* Yıllık izin, hafta tatilleri dışında en az 30 gün olmalıdır.
* İkramiyelere bir üst sınır konmamalıdır.
* Ek protokolle bile olsa toplu sözleşme süresi iki yılı aşmamalı, hatta bu süre indirilmelidir.
* Toplusözleşmeler bütün işçilere uygulanmalıdır.
* İşyerlerindeki disiplin kuralları 3-2 işçi lehine olmak üzere yeniden düzenlenmelidir.

İşte biz işçiler diğer bütün taleplerimizin yanı sıra bugün bu taleplerimizi gerçekleştirmek için mücadele ediyoruz ve tarım işçilerini, yoksul ve orta köylüleri, memur ve öğretmenleri, halk gençliğini ve tüm yurtsever, devrimci ve demokrat kişi ve kuruluşları işçi sınıfıyla omuz omuza mücadele etmeye çağırıyoruz.

Marks ve

Baş.ta.sa.2'de

biri yanı sıra hızla yükselmektedir. Satılmayan stoklar aydan aya çoğalmaktadır. Kapitalist-revizyonist ülkelerdeki işsiz sayısı 110 milyona çıkmıştır. Burjuva ve revizyonist devletler boğazlarına kadar iç ve dış borçlara batmışlardır. Devletlerin bütçelerindeki ve ödeme bilançolarındaki açıklar muazzam boyutlara ulaştı. Paranın değerinin sürekli olarak düşürülmesi, para piyasasında kargaşalığa ve paniğe neden oluyor. Artan bir biçimde ve hararetle para altın ile değiştirilmektedir. Bunlar genel hatlarıyla kapitalist-revizyonist dünyadaki ekonomik ve mali bunalımın ortaya çıkardığı bir durumdur. Şimdiki bunalımın bütün bu belirgin özellikleri, kapitalizmin, toplumsal bir sistem olarak kendi iç çelişmelerine bir çözüm yolu bulmaya ve dengeyi korumaya muktedir olmadığını açıkça kanıtlıyor.

İkinci Dünya Savaşından sonra kapitalist yeniden üretim devresinin çelişkili gelişmesi, ekonominin, tekelci devlet kapitalizminin askerileştirilmesi, bilimsel-teknik devrimin gelişmesi vs. gibi unsurlarla en üst noktaya ulaştı. Böylece devrevi bunalımların süresi kısaldı ve buhranın korkunç etkileri bütün ekonomi üzerinde şiddetlendi. Ekonomik bunalımlar eskiden sekiz, on ve on iki yılda bir tekrarlanırken, şimdi bu süre üç-dört yıl arasındadır. İkinci Dünya Savaşından sonra ABD, emperyalizmin en önemli merkezi olarak ortaya çıktı. İkinci Dünya Savaşından bu yana bu ülkede ve bununla birlikte kapitalist sistemde sekiz bunalım yaşandı. Bir devrede atılım dönemi giderek kısalırken, bunalımın ve çöküntünün devrevi dönemi uzuyordu. Yani, kapitalist ekonomi kendi atılım dönemine daha tamamen erişmeden, bunalım dönemine giriyor. Bu durum kapitalist düzenin gittikçe içten çürüdüğünü, üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyette olduğu koşullarda kendi üretici güçlerinden sonuna kadar yararlanılamadığının açık bir belirtisidir.

Emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve onların ideologları, bugünkü ekonomik ve mali bunalımın, petrol kıtlığının veya petrol fiyatlarının bir sonucu olarak ortaya çıktığını kanıtlamaya çalışıyorlar. Onlar zaman zaman da bunalımı, dünya çapında büyüyen enflasyona bağlamaya çalışıyorlar. Onlar, bu bunalımın petrol ve hammadde fiyatlarının düşürülmesi ve ücretlerin dondurulması ile aşılabileceğini iddia ediyorlar. Yeni Keynesçilere göre ekonomik bunalımlar toplumsal psikolojideki eğilimlerin bir sonucudur. Yani emekçi kitlelerin gelirlerini mümkün olduğu kadar az harcamaları ve mümkün olduğu kadar çok biriktirmelerinin sonucudur. Onlara göre tüketimin az oluşunun nedeni budur.

Burjuva ve revizyonist ideologlar, kapitalist yeniden üretimin çelişkilerini örtbas etmek ve sözüm ona bunalımsız kapitalizmin gelişmesini açıklayabilmek için düzenli kapitalizm üzerine teorilerini yaygınlaştırıyorlar. Bu ad altında ortaya atılan teoriye göre, onlar tekelci devlet kapitalizminde burjuva devletinin müdahalesiyle, üretimdeki anarşiyi önlemek, bütün toplum çapında planlamayı gerçekleştirmek, ekonomik bunalımları ortadan kaldırmak için, programlamayı, uyumlu yönetimi (koordinasyonu) ve hatta ekonomide planlamayı gerçekleştirebileceklerini ileri sürüyorlardı.

Burjuva devleti, sınıf niteliğinden dolayı zaten ekonomik bunalımlara karşı güçsüzdür. Çünkü, o burjuvazinin elinde bir alet olduğundan bütün felaketlerin nedeni olan, özel mülkiyetin sağlamlaşmasını amaçlamaktadır. Üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyet, özel mülk edinme, sömürü, anarşi ve rekabet var olduğu sürece, kapitalizmin yarattığı üretici güçlerden tümüyle yararlanabilme olanağı hiç bir zaman olamayacaktır. Kapitalizm her zaman yeniden periyodik biçimde bunalımlar tarafından, gittikçe derinleşen ekonomik, siyasi ve toplumsal bunalımlar tarafından sarsılıyor. O, emekçi kitlelere artan bir biçimde sömürü, açlık ve işsizlik getiriyor, çelişkileri ve sınıf mücadelesini daha çok keskinleştiriyor.

Emperyalist devletler, özellikle iki süper devlet içine düştükleri ağır bunalımdan kurtulmak için, bunalımın sonuçlarını vergilerin yükseltilmesi, fiyatların artırılması ve enflasyon sayesinde emekçi kitlelerin sırtına yüklemek istiyorlar. Böyle olunca da, üretim ile tüketim arasındaki çelişkinin daha çok keskinleşmesine paralel olarak, emek ve sermaye ve emekçilerle kapitalist-revizyonist burjuvazi arasındaki çelişkiler de keskinleşiyor. Sınıf mücadelesinin keskinleştiği bugünkü durumda, kapitalist ülkelerdeki revizyonist partiler ve her türden modern revizyonistler burjuvaziye yardıma koşmak için çaba harcıyorlar. Fransız, İtalyan, İspanyol ve diğer revizyonistler artık çok açık bir biçimde burjuvazinin çıkarlarının savunucuları olarak ortaya çıkıyorlar. Onlar, kendilerinin yönetime katılmalarını ve ortak eylemler vs. için "programların" oluşturulmasını talep ediyorlar.

Fakat bugünün gerçeği, proletaryanın ve diğer emekçi kitlelerin burjuvaziye, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı gelişen mücadelesi, zamanın devrimin lehine işlediğini ve devrimin zaferinin kaçınılmazlığını gösteriyor. Ve Marksizm-Leninizm bize, bunalımlardan ve kapitalizmin diğer felaketlerinden, burjuva sömürüden, faşist şiddetten ve emperyalist savaşlardan kurtulmanın tek yolunun proleter devrimi olduğunu öğretiyor.

Bu anlaşma

Baş.ta.sa.1'de

ve onlar hep birlikte bu direniş ve grevleri kan ve ateşle bastıracaklardır.

Böylece işçilerle 'işverenler' barış içinde bir arada rahatça yaşayıp gideceklerdir. Bu yolla 'çalışma barışı' kurulmuş olacak, 'huzur ve sükun' sağlanmış olacaktır.

Tabi böyle bir düzenlemeden herkes nasibini alacaktır: İşçilere açlık ve zulüm, patronlara huzur ve kâr...

Ecevit'in 'toplumsal barış ve adalet', 'emeğe saygı' dediği şey de bundan başka bir şey değil herhalde.

Şimdi reformist CHP hükümetinin neden faşist diktatörlüğün kurumlarını gözünün içi gibi koruduğu, Kontr-gerilla'yı akladığı ve 12 Mart'ın eli kanlı katillerini suyun başlarına getirdiği daha iyi anlaşılmaktadır.

Demek ki Ecevit grev ve direniş yaparak 'çalışma barışı'nı bozan işçileri bu güçlerle 'hizaya getirecek', onlara 'toplumsal fedakarlık' yapmaları gerektiğini bu güçlere dayanarak 'hatırlatacak'.

Egemen sınıfların bugün CHP reformistleri eliyle dayattıkları bu plan yeni değildir. Egemen sınıflar geçmişten beri böyle bir 'düzenin' özlemiyle yanıp tutuşmaktadırlar. Demirel bu planı 1970'te uygulamaya yeltendi. Ama karşısında işçi sınıfının gür ve boyun eğmez sesini buldu. İşçi sınıfının barikatlardan yükselen güçlü direnişi karşısında selameti kaçmakta buldu.

DGM örneğini burada yeniden tekrar etmeye dahi gerek yoktur.

15-16 Haziran Direnişlerinin ve DGM Direnişinin yaratıcısı Türkiye işçi sınıfının Ecevit'in bir elinde tuttuğu satırın önüne boynunu uzatacağı mı sanılıyor? Emperyalistlerle, sosyal-emperyalistlerle, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile ve sendika ağaları ile kol kola girenlerin önünde işçi sınıfının diz çökeceği mi sanılıyor?

Türkiye işçi sınıfı reformistlerin ve sendika ağalarının önüne kurmaya çalıştığı barikatları bir bir aşarak, kazanılmış haklarını gasbettirmeyecek ve her mücadelesi sonunda yeni bir devrimci mevzi kazanacaktır.

İşçi sınıfımız bu ihanet ve kölelik anlaşmasını tanımayacaktır.

Egemen sınıfların özlemleri kursaklarında kalacaktır.

Bu anlaşma kağıt üzerinde kalacaktır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

Reformizm, faşizme karşı bir demokrasi alternatifi olamaz

Esas gövdesini CHP'nin oluşturduğu reformist hükümetin iş başına gelmesi ve aynı zamanda sivil faşist milislerin saldırılarını artırmalarıyla birlikte; CHP'nin sözcüleri, reformist "ilerici" köşe yazarları, her türden revizyonistler ve "Üç Dünyacı" yeni oportünistler elele verdiler. Bunlar, faşizme karşı mücadeleyi yolundan saptırmaya, bu konuda bir kargaşa yaratmaya, halk kitlelerinin bilincini çarpıtmaya ve faşist-feodal diktatörlüğe karşı yönelen halk hareketini ağulamaya çalışıyorlar.

Bütün bu güçlerin bugünkü en temel tezi: Reformist CHP hükümetinin faşizme karşı bir demokrasi alternatifi olduğu noktasında toplanıyor. Bunlar, bütün halkı, işçileri CHP hükümetini ve onun halka karşı aldığı tedbirleri desteklemeye çağırıyorlar.

Faşist-feodal diktatörlüğü gözlerden gizlemeye ve onun değişik biçimlerini faşizm ve demokrasi alternatifleri olarak göstermeye çalışıyorlar. "CHP hükümeti düşerse MC yeniden gelir, bu yüzden bütün gücümüzle CHP hükümetini desteklemeliyiz" korkuluğunun sallanması, işte bu türden bir aldatmacadır.

CHP hükümetinin her gün faşist diktatörlüğün gediklerini tıkamak üzere getirdiği ve uygulamaya koyduğu "tedbirleri"; bunlar, sözde sivil faşistlere yöneltilen tedbirlermiş gibi göstermeye çalışmakta, üç-beş sivil faşistin yakalanması sonucu yaygara kopartarak hükümete alkış tutmaktadırlar. Onlar bu yaygaralarıyla bütün halka ekonomik ve siyasi plânda yönelmiş olan "tedbir"leri gizlemeye çalışmaktadırlar.

Oysa hayatın gerçekleri her geçen gün bu türden reformist-revizyonist propagandayı yerden yere vuruyor. Reformist CHP hükümeti her geçen gün işçi sınıfına ve emekçi halka karşı daha fazla suç işliyor. Her geçen gün proleter devrimcilerin şu tesbitini doğruluyor: CHP hükümeti faşist-feodal diktatörlüğün koltuk değneğidir.

Bugün gerçekleri görmesini bilen herkes kavramaktadır ki; reformist hükümet, emperyalist-kapitalist sistemin ve onun bir parçası olan yarı-sömürge, yarı-feodal ekonominin krizini işçi sınıfının ve diğer emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmak için özel bir çaba harcıyor ve bunun bir aracıdır.

Bugünkü reformist hükümet, emperyalizmin uzantısı ekonomiyi iflastan kurtarmak için gerekli "tedbirleri" bütünüyle almak ve kitlelerin direnişini kırabilmek için işbaşına geldi. Bunun yolu emperyalizme olan bağımlılığın daha da artırılması, ülke içinde bir dizi ekonomik "tedbir"in alınarak, krizin yüklerinin halkın sırtına bindirilmesi idi. Sınıf mücadelesinin bugünkü şartlarında ve emekçi kitlelerin bilinç seviyesinin bugünkü durumunda, bu görevi en iyi bir biçimde yerine getirebilecek olan alternatiflerden biri, reformizmin yardıma çağrılması yani, reformist CHP hükümetiydi. Nitekim, emperyalistler ve iç gerici sınıflar da bu yüzden mevcut hükümetin işbaşına gelmesini desteklediler. Bu hükümete içerde ve dışarda övgüler yağdırdılar. Çünkü, uzun süreden beri, revizyonizmin de yardımıyla, kitlelere bir "umut" ve "demokrasi havarisi" olarak tanıtılan reformist CHP bu işi kotarabilecek avantajlara sahipti. Bu yönde yürütülen yoğun propaganda, halkın düzene karşı duyduğu hoşnutsuzluğu reformizme kanalize etmeyi geniş ölçüde başarmıştı.

Bunların yanında, faşist partilerin ve onların MC koalisyonunun, ekonomik krizin yükünü kitlelerin sırtına yıkabilme görevini yerine getirmeleri daha güçtü. Çünkü, bu partiler uzun bir süreden beri işbaşında bulunuyorlardı. Halk kitleleri bunların gerçek yüzünü bir ölçüde de olsa kendi deneyleriyle kavramışlardı. MC koalisyonuna ve onu oluşturan partilere karşı kitleler içinde yaygın bir nefret vardı. Üstelik MC, kendi iç çelişkileri ile de işlemez hale gelmişti.

İşte reformist CHP hükümeti bu şartlarda işbaşına geldi. İşbaşına gelir gelmez de, emperyalistlerin ve hakim sınıfların istediği tedbirleri; "MC'nin enkazını temizleme" demagojisi altında süratle uygulamaya koydu ve koymaya devam ediyor.

Hayat her geçen gün proleter devrimcilerin tespitlerini doğruluyor. Reformist-revizyonist aldatmacaları yerle bir ediyor. Her türden reformist ve revizyonistin göstermeye çalıştığının aksine; CHP hükümeti, yükselen halk mücadelesi, demokrasi mücadelesi sonucunda faşist diktatörlükte açılan bir gedik, kazanılan bir mevzi değildir. Aksine reformist CHP hükümeti mücadele sonucu faşist diktatörlükte açılan gedikleri tıkamak, faşist-feodal diktatörlüğü pekiştirmek, ekonomik ve siyasi krizi atlatmak için işbaşına gelmiştir, bunun bir aracıdır.

Revizyonistler ve reformistler, aynı zamanda, reformistlerle sivil faşistler arasındaki çatışmayı, bir demokrasi mücadelesi ve bu mücadelenin tamamı olarak göstermeye ve bu yolla da halk kitlelerini reformizmin peşine takmaya, anti-faşist mücadelede halk kitlelerini ağulamaya çalışıyorlar.

Onlar bunu yaparken şu gerçeği gözlerden gizlemeye çalışıyorlar:

Kitlelerin demokrasi mücadelesini bastırmaya yönelen siyasi hareket sadece egemen sınıfların hizmetinde olan faşizmden (bir siyasi akım olarak faşizmi kastediyoruz) ibaret değildir. Bugün yine aynı sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket eden ve aynı sınıfların hizmetinde olan modern revizyonist, "Üç Dünyacı" ve reformist siyasi hareketler de; faşist diktatörlüğü yıkmayı, siyasi demokrasiyi gerçekleştirmeyi amaçlamayan demokrasi mücadelesini ezmeye, durdurmaya ve yolundan saptırmaya çalışıyorlar. Siyasi akımlar olarak, faşistler, reformistler ve revizyonistler arasındaki çatışma sadece ve sadece halkın yükselen demokrasi mücadelesinin hangi metodlarla durdurulması gerektiği noktasından kaynaklanmaktadır.

Reformist CHP hükümeti ile faşist partiler ve özellikle MHP'li faşistler arasındaki çatışma, bunun bugünkü en somut örneğidir. Faşist-feodal diktatörlüğün korunmasında ve devamı şartlarında reformistler demokrasi mücadelesinin ezilmesinde sahte "demokratik", "güler yüzlü" yöntemleri, faşistler ise faşist diktatörlüğün daha da açık terörcü, daha koyu bir hale getirilmesini savunmaktadırlar. Açıkçası, reformistlerle faşistler arasındaki bugünkü mücadele, bir demokrasi mücadelesi değildir.

Meseleyi daha iyi kavrayabilmek üzere, daha yakından bakalım.

Faşizme karşı mücadele ve faşizmin geriletilmesi, doğrudan doğruya, onun karşıtı olan demokrasi mücadelesinin gelişmesine, demokratik hak ve özgürlükler elde edilmesine bağlıdır. Eğer egemen sınıflara karşı yönelen emekçi kitlelerin mücadelesi sonucu birtakım demokratik hak ve özgürlükler elde edilmiyorsa ve bu mücadele faşizmin kaynağı olan sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını yok etme mücadelesi ile, yani devrim mücadelesi ile sıkı bir şekilde birleştirilmiyorsa; bu taktirde faşizmin ne geriletilmesinden, ne de yok edilmeye çalışılmasından söz edilebilir.

Faşizmle demokrasi arasındaki mücadele, tüm demokrasiyi yok etmeye çalışan emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile; demokrasiden yana, başını işçi sınıfının çektiği demokratik halk güçleri arasındaki mücadeleye tekabül eder. Gerici sınıfların siyasi ve ekonomik egemenlikleri halk kitlelerinin mücadelesi ile geriletilmeden, demokrasi yolunda ilerlenemez, demokratik hak ve özgürlükler elde edilemez. Ve yine siyasi demokrasinin elde edilmesi (kalıcı ve kesin olarak elde edilmesi) faşist-feodal gericiliğin yok edilmesini gerekli kılar. Faşist diktatörlük yerle bir edilmeden, siyasi demokrasiyi ortadan kaldıran, kısıtlayan tüm faşist kanunlar ve kurumlar tasfiye edilmeden, serflik kalıntıları tümden yok edilmeden, siyasi demokrasi tam olarak gerçekleşemez. Demek ki, faşizme karşı mücadele, emperyalizme, komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı yönelen mücadele ile birleşmek zorundadır. Bu mücadelenin de özü ülkemizde toprak devrimi mücadelesidir. Emperyalizm ve iç gerici sınıflara yönelmeyen, siyasi demokrasinin oluşmasını hedef almayan, sözde "anti-faşist" hareketlerin tümü tutarsız ya da sahtedir.

Reformizmin bugünkü işlevine, reformist CHP hükümetinin bugünkü uygulamalarına bir göz atalım. Bu uygulamalar daima emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının menfaatleri yönündedir. Onun bugünkü görevi demokrasi mücadelesinin bastırılması, ekonomik ve siyasi bunalımın atlatılmasının sağlanmasıdır.

Reformistler, sözde "ilerici"ler, revizyonistler vb. tarafından yaratılmaya çalışılan bunca toz dumanın arasında şu ünlü sözü hatırlamakta, bugün son derece yararlı: "Faşizme karşı mücadele, reformizme karşı mücadeleden ayrılamaz."

Reformizm, halkın yükselen mücadelesi sonucu, faşist diktatörlükte açılan gedik değil, halk mücadelesini durdurmak, faşist-feodal diktatörlüğü pekiştirmek ve ekonomik ve siyasi krizi atlatmak için işbaşına gelmiştir, bunun bir aracıdır.

Reformizm, faşizme karşı bir demokrasi alternatifi olamaz.

CHP, halkın konut sorununu da «MC usulü» ile çözüyor

Birkaç gün ara ile hem Adapazarı Mithatpaşa Mahallesinde hem de İstanbul Örnektepe Mahallesinde yüzlerce gecekondu CHP'nin valilerinin emriyle yıkıldı. Yaklaşık altı ay önce hazine arazisi üzerinde gecekondu yapan Adapazarı Mithatpaşa halkı gecekondu arazisi için daha önce arsa parası ödediklerini de bildirdiler.

CHP iktidarı konut sorununu çözmede de MC'den farklı yöntemleri olmadığını ispat etmiş oldu. MC'nin gecekondu yıkmalarına, özellikle 1 Mayıs Mahallesi gecekondu halkına saldırıdan sonra şiddetle muhalefet eden CHP, hükümet olduğundan bu yana eski tutumu hiç eksiksiz sürdürmektedir. CHP iktidarından bu yana İzmir, İstanbul vb. büyük şehirlerde yüzlerce gecekondu emekçi halkın başına yıkılmıştır.

Elindeki üç kuruş parasını beş-on birikete bir kaç torba çimentoya yatıran yoksul halk, başını sokacak bir göz gecekondusunu da birikete, çimentoya yatırdığı parayla birlikte kaybetmektedir. Parababalarının Boğazdaki ruhsatsız yalıları dağ gibi yükselirken Ecevit'in buldozerleri yine yoksul halkın gecekondusunu yerle bir etmektedir.

Yoksul halkın gecekondusunu başına yıkan buldozerlerin şoför mahallinde dün MC vardı, bugün ise CHP. Değişen birşey yok.

HALKIN KURTULUŞU

SINIF MÜCADELESİ CEPHESİNDEN

* ANKARA'da bugüne kadar fazla ortalıkta gözükmeyen sosyal-faşistler son aylarda devrimcilere saldırmaya başladılar. Önce Beytepe Kampüsünde başlayan saldırılar giderek Hacettepe Yurduna yöneldi. Bir devrimciyi polise ihbar ederek yakalattılar. Son olarak ise 9 Temmuz sabahı 200 kişilik taşlı sopalı ve silahlı bir grupla okula giden öğrencilere hücum ettiler. Sosyal-faşistler öğrencilerden gerekli cevabı aldılar.

* ÇANAKKALE Eğitim Enstitüsü'nde faşistlerin saldırıları sonucu 44 devrimci ve yurtseverin tutuklanmasıyla biten olayların yarattığı anti-faşist potansiyeli toparlamak isteyen sosyal-faşistler 13 Temmuz günü sessiz bir yürüyüş tertiplemişlerdir. Sosyal-faşistlerin bu eylemini DEV-GENÇ taraftarları da desteklemişlerdir. Cezaevindeki yurtsever ve devrimci mahkumlar kendi adlarına yapılan ve sosyal-faşist gelişmeyi kolaylaştıran bu eylemi ve DEV-GENÇ'in tutumunu protesto etmektedirler.

* NİKSAR'da öğretmen ÖNDER PALA'nın faşistler tarafından öldürülmesinden sonra yapılan cenaze törenine yüzlerce Niksarlı katılmıştır. 7 Temmuz günü yapılan cenaze töreninde sık sık "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun" sloganları haykırılmıştır. Tören saygı duruşundan sonra son bulmuştur.

* ANKARA Aktepe'de Aydınlık taraftarı bazı zorbalar devrimcilere silahla saldırmış ve aynı zamanda polisle işbirliği yaparak bazı devrimcileri polise ihbar etmişlerdir. Ancak devrimciler bu muhbirlere gereken dersi vermiştir. Aydınlık taraftarı zorbalar bu olay üzerine yeniden beş devrimcinin ismini gazetede polise ihbar etmişlerdir.

* ANKARA, Aktepe halkı mahalleye su ve ekmeğin verilmemesi üzerine 13 Temmuz günü "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Ekmek ve su istiyoruz" diye haykırarak yürüdü. Trafiği kesen halk, belediye otobüslerine 3 saat süreyle el koydu.

* GAZİANTEP Karşıyaka mahallesi faşist saldırganların sürekli hedefi olmaktadır. Faşistler yurtseverlerin ev ve işyerlerine bomba koymakta, silahlı saldırıda bulunmaktadırlar. Son olarak bir kahveye atılan bomba sırasında kahvenin yakınında bir polis de görülmüştür. Polisin POL-BİR üyesi olduğu saptanmıştır.

Bu olayı halka anlatan devrimciler polis tarafından karakola götürülüp işkence edilmiştir. Bazı CHP yetkililerinin ise gelişen olaylar karşısında halkın ve devrimcilerin karşısında faşist polislerin safında yer aldığı görülmüş ve halk tarafından protesto edilmişlerdir.

Tüm Sağlık-Der üyesi bir sağlık emekçisi faşistler tarafından öldürüldü

Sağlık emekçileri faşistlerce öldürüler Battal Kılıçaslan'ın cenazesini almak için beklerken

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde hastabakıcı olarak çalışan sağlık emekçisi Battal Kılıçaslan gece görevine gelmek için dolmuş beklerken 17 Temmuz Cuma gecesi pusu kuran faşistler tarafından öldürülmüştür.

Battal Kılıçaslan'ın ölümü Ankara sağlık emekçilerine karşı girişilen sistemli bir saldırının son halkasıdır. Daha önce Ankara Tıp Fakültesinde bazı haklarını almak için yemek boykotu yapan 2500 sağlık emekçisi, faşistlerin taşlı, sopalı saldırısına uğramış, Cerrahi Kliniğinde çalışan bir hastabakıcı nöbetten eve giderken faşistler tarafından hırpalanmış, kadın doğum bölümünde bir teknisyen güpegündüz dövülmüş, üç personelin evlerine bomba atılmıştır. Ankara sağlık emekçileri bunun dışında yüzlerce saldırı ile karşı karşıya kalmışlardır.

Battal Kılıçaslan'ın cenazesi yüzlerce sağlık emekçisinin katılımıyla üyesi olduğu TÜM SAĞLIK-DER tarafından törenle kaldırılmıştır. Polis, katillerin yakalanması için hiç bir ciddi çaba içine girmezken, cenaze törenini engellemek için her türlü engellemeyi yapmış, törene katılmak isteyenleri dağıtmak istemiştir. Ancak hastanede çalışan yüzlerce sağlık emekçisi her şeye rağmen törene katılmış ve cenazeye sahip çıkmıştır. Cenaze törenini ve diğer emekçilerin törene katılmasını engellemek için Dekan Celal Sungur'unda emekçilere tehditler savurduğu görülmüştür.

Sağlık emekçisi Battal Kılıçaslan'ın cenazesine aynı üniversitenin öğretim üyesi olan Bedrettin Cömert'in cenazesine katılanların sahip çıkmaması, hatta yapılan törene katılmamaları üzüntü ile karşılanmıştır.

Cenaze töreninden sonra Dekan Celal Sungur'un ihbarı üzerine TÜM SAĞLIK-DER Genel Başkanı, yönetim kurulu üyesi ve dernek üyelerinden ve hastane personelinden üç kişi polis tarafından görevleri başında tutuklanmışlardır. Ankara polisi TÜM SAĞLIK-DER Genel Sekreterini de daha sonra tutuklamış ve diğer yönetim kurulu üyelerinin evlerini basarak arama yapmıştır.

Battal Kılıçaslan'ın katilleri ellerini kollarını sallayarak gezerken, sağlık emekçilerine sahip çıkan TÜM SAĞLIK-DER'e yapılan baskılar bütün emekçiler tarafından nefretle kınanmıştır.

Ayrıca sağlık emekçileri üzerinde özel baskı uygulayan ve Hacettepe Hastanesini faşistleştirmeye çalışan Dekan Celal Sungur da tüm üniversite personeli tarafından lanetlenmiştir.

Öğretmenlere yönelik saldırılar sürüyor

Sivil faşist güçlerin öğretmen ve öğretim üyelerine yöneltttikleri kanlı saldırılar bütün yoğunluğuyla sürmektedir. Atatürk Eğitim Enstitüsü Müdür Yardımcısı Fahrettin Yılmaz'ın pusu kurularak katli, aynı okulun Resim Öğretmeni Cuma Ocaklı'nın ağır yaralanması, Ortaköy Eğitim Enstitüsü Müdür Yardımcısı İbrahim Osmanoğlu'nun kurşunlanarak yaralanması yakın günlerin olaylarıdır.

Yine faşist milisler kısa bir süre önce İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi Server Tanilli'yi kurşunlamış ve felç olmuştu. Ayrıca Hacettepe Üniversitesinden Doçent Bedrettin Cömert evinin önünden otomobille ayrıldığı sırada faşist çetelerin kurdukları pusu sonucu hunharca katledilmişti.

6 Temmuz gecesi Niksar'da ise yine bir yurtsever öğretmen Önder Pala zilin çalınması üzerine kapıya çıkmış ve faşist saldırganların kurşunlarına hedef olarak orada canvermiştir. Küçük kazanın içinde sağa sola ateş ederek kaçan faşist saldırganlar polisin olay yerine 3 saat sonra gelmesi sonucu rahatlıkla kaçıp gitmişlerdir.

Son olarak Çengelköy Mehmetçik İlkokulu Öğretmenlerinden ve Üsküdar TÖB-DER Yönetim Kurulu Üyesi Dedezade Anıl Çengelköy'deki evinin duvarına "Kızıl köpek Dedezade, Çengelköyü terk et" diye yazılarak, faşistler tarafından tehdit edilmiştir. Faşistlerin bu son tehditleri de yeni katliamlarının habercisidir.

Bütün bu olaylara rağmen faşist katliamların failleri hiç bir şekilde yakalanmamakta ve yakalanması yönünde hükümetçe hiç bir ciddi çabaya girilmemektedir. Saldırganlığın kaynağı belli olmasına rağmen CHP hükümeti, "saldırganlar hem sağda, hem de soldadır" diyerek hedef şaşırtması yapmaktadır.

HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK

- GENÇLİK GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRELİM
- EMEKÇİ GENÇLİĞİ KAZANALIM: YDGD'LERİN ÖNÜNDEKİ GÖREV: ÜYELERİNİ EMEKÇİ GENÇLİĞİN ÖNEMİ VE SORUNLARI KONUSUNDA EĞİTMEK
- NİĞDE YDGD KURULDU
  GİRESUN YDGD KURULDU
- FAŞİST DİKTATÖRLÜK GENÇLİĞİN MÜCADELESİNDEN KORKUYOR: KARS, SAMSUN, UŞAK, CEYHAN VE DÜZCE YDGD'LER KAPATILDI